

ŠEDEVRS

 Tagad nolieksim mūsu galvas lūgšanā. Kamēr mūsu galvas un sirdis ir noliektas Dieva priekšā, es—es gribu pajautāt, cik daudziem šeit ir kāds lūgums, kuru jūs gribētu atgādināt Dievam, vienkārši paceļot augšup savas rokas? Labi, tagad turiet šo lūgumu savā sirdī, kamēr mēs lūgsim.

² Kungs Jēzu, Tu esi tas Avots, neizsmēlams Dzīvības Avots, plūsti caur mums šodien, Kungs, un attīri mūs no visas neticības un no visa grēka, lai mēs tagad varētu stāvēt Tavā Klātbūtnē, zinot, ka mūsu vidū ir vajadzība, un mēs zinām, ka mēs esam grēcinieki un ne—neesam pelnījuši nekādu svētību. Taču tad mēs iedomājamies par Viņu, Kurš atnāca un paņēma mūsu grēkus! Tad, kad tur ir Viņa Asinis, tie—tie vairs neesam mēs, kas atrodas Dieva Klātbūtnē, tas ir Viņš. Tā ir vienkārši mūsu balss caur Viņa Asinīm. Viņa Asinis runā. Ak, Dievs, tad attīri mūsu sirdis no grēka un neticības.

³ Dāvā mums mūsu sirds vēlmes, jo, patiešām, mums šīs vēlmes ir, lai kalpotu Tev. Šajos nogurdinošajos apstākļos un ciešanās, un šīs pasaules lietās, kas reizēm ir mums uzliktas, lai mūs pilnveidotu; mums tas ir pateikts. Vēl Viņš sacīja: “Neuzskatiet to par dīvainu, kad nāk šie pārbaudījumi.” Tie mums nāk tikai par labu, lai mūs pilnveidotu un lai novestu mūs līdz turieni. Šie lielie pārdzīvojumu tukснеši, kuros taisnie vīri tiek pārveidoti svētajos, mēs—mēs pateicamies Tev par šiem pārdzīvojumiem, Kungs. Mēs it nekādā veidā negribētu, it nemaz, rīkoties kaut kā pret Tavu gribu. Taču mēs lūdzam, Tēvs, lai mēs tajā tiekam pievesti tuvāk Tev.

⁴ Un, kad nastas kļūst tik smagas, ka mēs vairs nespējam iet uz priekšu, tad mēs paceļam savas rokas un skaļi saucam uz mūsu Tēvu. Tad sadzirdi no Debesīm, Kungs.

Dziedini mūs, padari mūs veselus Dieva Valstības dēļ.

Svēti Savu Vārdu šajā ritā, Kungs. Tavs Vārds ir Patiesība.

⁵ Un tagad mēs esam šeit sapulcējušies šajā draudzes namā. Mēs lūdzam par brāli Nevilu un par brāļu Kepu, un brāli Kolinsu, un par visiem pārējiem kalpotājiem, un—un par pilnvarotajiem, diakoniem, un par visiem draudzes locekļiem, un par svešiniekiem mūsu vārtos. Lai šī ir diena, kuru mēs vēl ilgi atcerēsīmes Tavas Klātbūtnes dēļ.

⁶ Mēs šajā ritā esam lielās gaidās, Kungs. Mēs pēkšņi tikām sasaukti sapulcēties kopā. Mēs jūtam, ka tas ir ar kādu mērķi. Lai Tavs mērķis tiek sasniegts, Kungs. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā, paļaudami sevi. Amen.

⁷ Cik lieliski ir atrasties šeit un sapulcēties kopā ar šo draudzi, pilnu ar cilvēkiem. Es gaidiju, ka šorit te gandrīz neviena nebūs, jo es pats īsti nezināju, ka es būšu šeit.

⁸ Mēs tikko kā atbraucām no Filadelfijas. Un tāpēc es atbraucu, domādams, ka man uzreiz būs ātri jābrauc uz Arizonu, lai novadītu izvadīšanu vienam manam draugam Kapteinim Džimam Mozlijam, ļoti dārgs, dievbijīgs puisis, kuru es nesen atvedu pie Kristus, tie trīs brāļi Mozliji. Un viens no viņiem tajā dienā nokrita, viņš bija lidmašīnā, un acumirkli bija miris. Desmit stundas nogulēja uguni, pirms tie viņam tika klāt. Tā ka Lī ir divdesmit astoņus gadus vecs, viņa sievai ir divdesmit seši, un—un palika trīs mazi bērni; vecākajam ir septiņi gadi. Ļoti skumji. Un viņi. . . Kad viņam tika klāt, viņu bija jāapglabā nākamajā dienā. Tāpēc es vienkārši. . . Man nesanāca aizbraukt. Un es vienkārši uzrakstīju, tas ir, nosūtīju ar telegrammu, ko es grasiņos pateikt jeb ko es būtu sacījis brāļa Mozlija bērēs. Dažas lietas mēs nevaram saprast, bet tomēr Viņš izdara tā, ka viss notiek pilnīgi pareizi.

⁹ Šorit mēs šeit esam Tā Kunga kalpošanā, zinādami, ka—ka—ka mēs ticam Dievam, ka mēs ticam, ka Viņš izdaris visu tieši tā, kā ir pareizi. Neskatoties uz to, kas tas ir un kā tas istenojas, mēs zinām, ka tam noteikti ir “jānāk par labu”. Viņš to ir apsolijs. Tam vienkārši tieši tā ir jānotiek. Reizēm mēs to nevaram saprast, reizēm tas kļūst ļoti sarežģīti, un tomēr mēs zinām, ka tā ir Patiesība, jo Bibeles saka, ka tā ir Patiesība. Bet Bibeles mums ir Dievs rakstītā veidā.

¹⁰ Lūk, ir jābūt kaut kam, uz kā mēs balstām savu ticību. Un ja—ja es vai jebkurš no mums dzīvē mēģinātu gūt panākumus un kļūtu par daudzkārtēju multimiljonāru, bet ko gan mēs ar to darītu? Mēs noteikti nonāksim šī ceļa galā, un kāds—kāds mums no tā labums būs tad? Saprotat? Nauda ir dokuments, tā ir valūta, bet jūs nevarat iemainīt to pret Dzīvību. Tikai Dievam ir Dzīvība.

¹¹ Tāpēc mēs—mēs aptveram, ka mēs esam šeit kā negatīvs. Un, ja eksistē negatīvs, tad ir jābūt arī pozitīvam. Nevar būt negatīvs bez pozitīva, saprotiet, jo tieši no pozitīva tiek uztaisīts negatīvs. Lidzīgi, kā jums būtu kāda objekta fotogrāfijas negatīvs. Kaut kur ir jābūt kādam objektam, lai uzspīdētu, lai gaisma uzspīdētu uz tās foto lēcas, jo pretējā gadījumā nekāda—nekāda negatīva nebūtu. Tāpēc tad, kad mēs redzam, ka mūsu dzīve šeit ir negatīvs, un zinot, ka mēs esam esam kādas dzīves, kas atrodas kaut kur, atblāzma, tad mēs zinām, ka kaut kur ir pozitīvs, uz kura ir uzspīdējusi gaisma, un tas ir kaut kā atspoguļojies šeit uz zemes. Un mēs esam tikai tas atspulgs. Īstais objekts atrodas kaut kur citur. Ja tas nav tā, tad es esmu vispieviltākais cilvēks pasaulē; es savu dzīvi esmu pavadījis velti. Taču es zinu, bez mazākās šaubu ēnas, ka tas tur ir. Saprotat? Tieši tāpēc mēs esam šeit. Saprotat?

¹² Kad es redzu, kā jūs, ļaudis, braucat no visas valsts, lai tikai mazu britiņu paklausītos, un reizēm tam uzticaties, tad tas liek man justies patiešām maziņam, kad es atnāku uz šādu sanāksmi; aizdomājoties, ka es zinu, ka šie cilvēki ir braukuši simtiem jūdžu, lai tikai pabūtu šeit dažu kalpošanas minūšu dēļ, lai tikai šeit pasēdētu.

¹³ Kāda sieviete tikko kā pateica, viendien atnāca un pateica: “Parādiēt man, kur tas vīrs ir gājis, un ļaujiet man iet pa viņa pēdām uz tās zemes,” sacīja, “es kļūšu vesela.” Lūk, ja cilvēki tev šādi tic, un tu esi Kristus pārstāvis, ko tad mums vajadzētu darīt? Mums būtu jābūt ļoti piesardzīgiem, jo ar nepareizo tu sagrausi ne tikai sevi, bet tu sagrausi pārējos, kas tev seko.

¹⁴ Un tā, es nezinu nevienu konfesiju un neko citu, kur jūs aizvest. Ir tikai viena lieta, uz ko es paļaujos. Ja jūs ticat man, tad sekojiet tam, ko es saku. Jo es ticu Bībelei, tas ir Dieva Vārds. Viss pārējais cietis neveiksmi. Es vienkārši. . . Viņš ir Dzīvība. Viņš ir Vārds.

¹⁵ Un tā, es zinu, ka jūs. . . Kad es šeit iznāku, es jūs ilgi aizturu. Es lūdzu Dievu, kad es sajutu, ka šodien gribu šeit iznākt. Man bija tik daudz pārrunu un zvanu, un tā tālāk. Šorīt man bija jāsatiekas ar dažiem no viņiem. Un es sacīju: “Nu, brālis Nevils noteikti prasis, lai es runāju.” Tas bija piektdien. Un es sacīju: “Brālis Nevils droši vien palūgs mani runāt. Un, kad es runāšu, es lūdzu, Dievs. . .” Tagad ir tik karsts, bija ļoti karsts. Bet Viņš bija labs un atsūtīja mums lietu, un pārtrauca šo patiešām ārkārtējo karstumu, un iedeva mums šo labo ritu. Es lūdzos, lai Viņa žēlastība izlist pār katru no jums, lai jūs vienmēr atcerētos, kā jūs šorīt atradāties šeit. Lai Viņa žēlastība un svētības ir uz jums!

¹⁶ Vakar vakarā es apciemāju slimu draugu, brāli Bilu Dauhu. Šorīt es viņu šeit neredzu. Kaut kā es neredzu. Ak, lūk, kur viņš ir. Viņš. . . Jā. Un es aizdomājos: “Vecs vīrs, deviņdesmit vienu gadu vecs, un joprojām traucas pāri visai valstij, cauri tuksnešiem, pāri sniegotajiem kalniem un pa slidenajiem ceļiem. Viņam tas nav obligāti jādara. Dievs ir bijis pret viņu labs; viņam tas nav jādara. Viņš varētu sēdēt mājās, un kalpi vēdinātu viņu ar vēdekļiem, ja vien viņš to gribētu.” Taču ar Bilu Dauhu kaut kas notika, viņš piedzima no augšas. Un, kad tas notika, viņa sirdi kaut kas uzradās, ka viņš dzīvo tikai tam, lai apmeklētu šīs kalpošanas. Un tādā gadījumā, ja man ir sanācis būt par Dieva mikrofonu, vai tad es maldināšu savu draugu? Labāk es nomiršu. Lai tad es saku viņam tieši to, kas ir Patiesība no šīs Bībeles. Tad tas ir Dieva Vārds. Es vienkārši atkārtāju to, ko ir pateicis Viņš.

Tagad es gribu izlasīt kaut ko no Bībeles.

¹⁷ Pirms mēs lasīsim, es gribētu pateikt, ka, manuprāt, šovakar būs vakarēdiens. Un jūs, kuri esat no šīs apkaimes. . . Protams, pārējie cilvēki droši vien brauks atpakaļ uz mājām, jo viņiem

ir jādodas uz darbu. Jūs, kas esat vietējie šeit šajā sapulcē, atcerieties, ka šovakar brāļi pasniegs vakarēdienu.

¹⁸ Lūk, es gaidu noslēdzošo zvanu par Āfriku. Viņi neļāva, neļaus man iebraukt kā misionāram. Tāpēc vienīgais veids, kā es varu tur iekļūt. . . Es dodos uz Keniju, Ugandu un—un Tanganjiku. Un vienīgais veids, kā es varu iekļūt. . . Pirmkārt, tev neļaus iekļūt baznīcas, jo tās grib, lai es sludinātu kaut ko no *šīs* puses un *tās* puses, tur Āfrikā. Un šādi es nebraukšu. Es nebūšu tāds liekulis, lai ko tādu darītu. Tāpēc es katram no viņiem saku: “Nē, ser, es sludināšu tikai to, ko Dievs ieliks manā sirdī, tas arī viss.” Saprotat? Un es esmu pārliecināts, ka tas nebūs tas, ko viņi mēģina panākt, lai es mācītu. Lūk, trīsvienības kristības un visu ko tādu, un strīdēties ar viņiem. Nē.

¹⁹ Taču brālis Bozē ieaicināja mani uz lielu konferenci. Vienkārši viņam nedaudz sāk atvērties tā gaisma, kā ticam mēs. Un tāpēc es esmu ielūgts atbraukt, it kā es brauktu medību braucienā. Ja viņi ļaus man iebraukt, it kā dodoties medībās. . . Ja es varu dabūt kādu, kas pateiks, ka viņi ved mani medībās, tad es tur iekļūšu, tas ārsts—ārsts tur vēstniecībā ir mans personīgs draugs no Čikāgas. Un tikko es tur iebraukšu, viņš pateiks: “Nu ko, brālis Branhams ir šeit. Novadisim sanāksmi.” Jo tad, kad es tur jau būšu, vēstniecība nevarēs man atteikt. Ja viņi. . . Un tā, viņi cenšas to nokārtot. Tāpēc es domāju, ka. . . Ja tā ir Dieva griba, viss tā arī sanāks. Saprotat? Tas—tas vienkārši ir atdots Viņa rokās. Ja nē, tad es jums paziņošu. Es ne. . .

²⁰ Ja tā būs Dieva griba, tad es gribu runāt par Septiņām Bazūnēm. Un tā būs apmēram astoņu dienu kalpošana, un, iespējams, mēs nebūsim šajā dievnamā. Mēs pamēģināsim noirēt šeit kādu auditoriju.

²¹ Lūk, es nekad nebiju aizdomājies par šo jauno auditoriju, kuru šeit tikko kā uzcēla, tā ir tieši tajā vietā, kur es pirmoreiz vizijā redzēju Jēzu. Lūk, tā ir uzcelta, šī auditorija ir uzcelta tieši tajā vietā. Es reiz biju aizgājis tur paskatīties. Kad es pavēros un ieraudzīju, kā Viņš skatās uz austrumiem, jūs atceraties, dzirdējāt, kā es to stāstīju, kad es atrados tur, lūdzoties par savu tēvu; mazs puika, vienkārši puika sludinātājs. Lūk, kur es Viņu redzēju. Pienācu, paskatījos uz Viņu; Viņš bija aizgriezis Savu galvu sāniski prom no manis. Es turpināju virzīties, ieklepojos, irbuleņu un grīšļu laukā. Un es turpināju vērot, bet Viņš nepagriezās. Tad es nosaucu Viņa Vārdu: “Jēzus.” Un Viņš apgriezās, izstiepa Savas rokas, un tas bija viss, ko es atcerējos, līdz uzausa diena. Un tā es atgriezos no tā lauka neilgi pirms rītausmas.

Tāpēc varbūt Tas Kungs ļaus man tur sludināt tās Bazūnes. Lai kur tas nebūtu, lai notiek Dieva prāts.

²² Tagad atšķiriet savās Bibelēs Jesajas grāmatas piecdesmito- . . . Jesajas 53. nodaļu.

Un tā, mēs paļaujamies, ka Dievs svētīs mūsu niecīgos pūliņus, kurus mēs pielikām, sanākot kopā šajā ritā. Mēs tikko kā atgriezāmies no Filadelfijas, kur es biju Pilnā Evaņģēlija Uzņēmēju saietā un klausījos tur viņu dažādās liecības un pārējo.

²³ Pēc tam es, atceļā es biju . . . Billijs Pols un es, un Rebeka, un mazā Kolinsu meita, Betija Kolinsa. Un Billijs ir ļoti labs guletājs, bet Bekija ir vēl labāka, un tāpēc es . . . Betija un es sarunājāmies. Viņa sēdēja aizmugurē ar Bekiju, aizmugurējā sēdekli. Un es ieraudzīju, ka uz ceļa kaut kas notiek; un, kad es to ieraudzīju, man kaut kas ienāca prātā. Un Betija, varbūt viņa ir šeit, viņa ievēroja, ka es beidzu runāt un sāku kaut ko pierakstīt. Tieši tur es dabūju tēmu šim ritam.

²⁴ Tagad piecelsimies kājās. Ja mēs . . . Lūk, mēs pieceļamies, pagodinot Dieva Vārdu, kad es lasīšu Jesajas 53. nodaļu.

Kas tad nu tic mūsu sludināšanai? Un kam ir atklājies Tā KUNGA elkonis?

Pievērsiet uzmanību, jau pašā sākumā tas ir jautājums.

Viņš, Tā Kunga kalps, uzauga tā priekšā kā atvase un kā saknes atzarojums . . . izkaltušā zemē; Viņam nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu.

Viņš bija nicināts un cilvēku noraidīts; . . . bēdu vīrs, kas norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām.

Taču viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu.

Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu netaisnību dēļ satriekts, mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.

Mēs visi maldījāmies kā avis; ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas KUNGS bija uzkrāvis visus mūsu grēkus viņam.

Kad viņš tika sodīts un . . . spīdzināts, viņš neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā . . . tā viņš apklusā un neatdarīja savu muti.

No cietuma un tiesas spaidiem viņš bija atsvabināts, bet kurš gan izprātis viņa dzimtu? jo viņš bija aizrauts no dzīvo pasaules, jo manas tautas pārkāpumu dēļ viņš bija satriekts.

Kapu viņam ierādīja ar bezdievjiem, bet savā nāvē viņš bija ar bagāto, jo nekādu netaisnību viņš nebija darījis un viltības nebija viņa mutē.

Bet Tam KUNGAM labpatika viņu satriekt ar ciešanām; nodeva. . . viņu ciešanām; kad viņš nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri, viņš redzēs savu dzimumu un dzīvos ilgi, un Tā KUNGA gribas piepildīšana svētīgi sekmēsies ar viņa rokas darba palīdzību.

No dvēseles ciešanām viņam radīsies panākumu papildnam; ar viņa atziņu daudzi taisnie kalpi tiks taisnoti. . . uzņemdamies uz sevi viņu noziegumus.

Tādēļ Es viņam piešķiršu viņa daļu starp lielajiem un. . . un stipriē lai dalās ar viņu ieguvumā; jo viņš nodeva savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts ļaundariem, un viņš nesa daudzus grēkus un aizlūdza par ļaundariem.

²⁵ Tēvs Dievs, Tavs Vārds ir Lukturis, tā Gaisma, kas izgaismo katru ticīgā taku uz Dieva Klātbūtni, kad Tā ved mūs kā laterna mūsu rokās. Tu neesi mums devis tik daudz, ka mēs jau sākumā varētu redzēt beigas, taču es eju ar ticību. Bet kā cilvēks, kas nakti iet caur tumšu mežu, un tieši tādā mēs atrodamies, tā gaisma, kuru viņš tur rokā, nodrošina tikai soli pēc soļa. Bet taka, kaut arī tā iet augšup; vienkārši ej līdz ar Gaismu. Un lai šodien Gaisma apspīd Vārdu, lai aizvestu mūs vienu soli tuvāk Dieva Valstībai. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Apsēdieties.

²⁶ Tēma, par kuru es šodien gribu runāt sanāksmē, ir: *Šedevrs*.

Varbūt izskatās diezgan neparasti paņemt šādu Rakstu vietu par—par vienu no mokošākajām un nežēlīgākajām Bībeles ainām, kad Bībele saka, ka: “Šis pilnīgais Kalps, kurš tika pazemots un mocīts, un caurdurts,” bet neskatoties uz to, paņemt tādu tēmu kā *Šedevrs*. Ļoti neparasti. Taču es. . .

²⁷ Šorit es savās pārdomās atceros to, kā mēs ceļojām, es ceļoju, pirms vairākiem gadiem. Es biju ielūgts uz Forest-Lonu, Kalifornijā, virs Losandželosas. Mana brauciena galvenais mērķis bija apmeklēt Eimijas Semplas Makfersons, kustības “Forskvers” izveidotājas, kapavietu. Un es aizgāju pie viņas—viņas kapa. Un kaut arī es—es nepiekritu sievietēm kā kalpotājām, bet tomēr savā sirdi es apbrīnoju un cienu to, par ko—par ko viņa stāvēja tajā laikā, un par vajāšanām un visu pārējo, ko viņai bija jāpārdzīvo tai laikā, kad viņa bija uz zemes. Un vēl par viņas—viņas iemīļoto dēlu, kurš ir mans tuvs draugs, Rolfs Makfersons.

²⁸ Un kalpotāju grupa, mēs devāmies uz turieni. Un viņi. . . mums nebija laika, lai ieietu. . . ieietu tajā vietā, kur tiek veikta kremēšana, un viņi ieliek ķermeņus mazā kastītē sienā.

²⁹ Un tur ir dažas izcilas lietas, tādas kā Pēdējais Vakarēdiens. Un tā tiek izgaismota ar īsto saules gaismu. Un viņiem—viņiem tur ir slēģis, kas ļauj viņiem. . . Kad cilvēki ienāk iekšā, ir gaišs,

bet, kad—kad viņi sāk runāt, tas sāk kļūt tumšs. Un pēc kāda brīža tas pilnībā satumst, un tad cilvēki dodas ārā. Un viņiem ir viss Vakarēdiens.

³⁰ Un tā sieviete, kura glabāja noslēpumā to, kā sasmalcināt stiklu līdz tādām stāvoklim, lai taisītu tās gleznas, nu, tas—tas tika nodots caur to ģimēni jau kopš seniem laikiem. Un šis amats tika nodots tikai bērniem, un pēdējā bija sieviete. Un viņi taisīja to gleznu. Un, kad viņi sāka veidot un karsēt to stiklu, apdedzināt to, kas bija domāts Jūdām Iskariotam, tas saplisa. Tad viņi mēģināja vēlreiz, un tas atkal saplisa. Un viņa sacīja: “Varbūt mūsu Kungs negrib, ka Viņam blakus ir attēlots Viņa ienaidnieks.” Un sacīja: “Ja tas vēlreiz saplisis, tad mēs gleznu nepabeigsim.” Taču šoreiz tas izturēja. Pēc tam, protams, tas bija pārsteidzoši, ka kaut kas tāds notika.

³¹ Tad vēl, viena no galvenajām lietām, kas mani interesēja Forest-Lonā, bija ievērojamā Mikelandželo skulptūra, Mozus monuments. Tur tā, protams, bija reprodukcija. Tas nebija oriģināls, bet tas bija tik—tik liels šedevrs. Un, kad es tur stāvēju un uz to skatījos, man—man tas iepatikās, tajā kaut kas ir redzams (simbolisks), tajā kaut kas ir.

³² Man patik māksla, ļoti patik. Es ticu, ka mākslā ir Dievs. Es ticu, ka mūzikā ir Dievs. Es ticu, ka dabā ir Dievs. Dievs ir visur. Un viss, kas ir pretrunā oriģinālam, ir izkropļojums. Dievs ir dejošanā, bet nevis tādā dejošanā, kādu tur darāt jūs. Taču, kad Dieva dēli un meitas ir Dieva Garā, redziet, lūk, kas ir dejošana. Bet tādi, ar kādiem mums bija jācinās līdz diviem ritā, tur uz ielas, tas ir izkropļojums.

³³ Taču, lūk, un tas meistardarbs, kuru Mikelandželo bija—bija uztaisījis, tas—tas viņam kaut ko izmaksāja, lai to—to uztaisītu. Viņš bija ievērojams cilvēks, un tas prasīja lielu viņa dzīves daļu, jo viņš tā izkalšanai veltīja daudzus, daudzus gadus. Vienkārši paņēma akmeni no—no marmora un kala, un kala to. Un, redziet, tikai tā cilvēka, paša skulptora, prātā ir tas, ko viņš cenšas izdarīt. Tas ir tikai un vienīgi viņam. Tu vari tur atnākt un pajautāt viņam: “Kāpēc tu skrubini to akmens blūki?” Cilvēkam no malas, kas nezina, kas ir skulptora sirdi, tā ir bezjēdzība. Bet tam vīram, pašam skulptoram, viņam—viņam prātā ir redzējums, ko viņš cenšas īstenot, un viņš cenšas atveidot to, kas ir viņa prātā ir kā—kā skulptūra. Tieši tāpēc viņš to kaļ no akmeņiem.

³⁴ Un, lai to izdarītu, ir jāsāk pareizi jau no paša sākuma, un ir jāseko paraugam. Saprotat? Tu nevari sākt ar to, ka nošķelsi kādu gabalu: “Nu, es to izdarišu *šādi*; nē, man šķiet. . .” Nē, ir jābūt konkrētam paraugam. Un viņa prātā tas paraugs ir. Un viņš nevar novirzīties no tā parauga. Lūk, lai to paveiktu, viņam bija jāiztēlojas savā prātā, jo nevienas īstas Mozus bildes nav, bet viņam prātā bija jāizveido bilde, kāds tieši Mozus izskatījās.

³⁵ Un tā, istis skulptors ir iedvesmots, tāpat arī istis dzejnieks vai jebkurš istis dziedātājs, mūziķis, lai kas viņš arī nebūtu. Visam istajam ir jāatnāk caur iedvesmu. Mikelandželo droši vien bija iedvesma par to, kāds istenībā izskatījās Mozus. Un viņš savā prātā bija uztvēris to, kāds droši vien izskatījās Mozus. Un tā, viņš ķērās klāt šim lielajam marmora gabalam, lai izcirstu to paraugu, un skaldīja, un slipēja, līdz ieguva to reālo attēlu, kāds tas droši vien bija viņa galvā.

³⁶ Un tad, kad viņš to bija tik ļoti pilnveidojis: katrs stūritis bija noslipēts, katra vietīna noberzta un acis pilnīgi pabeigtas, katrs matiņš un bārda, pilnīgi viss tieši tāds kā iecerēts, viņš atkāpās un paskatījās uz to. Es—es aizdomājos par—par tiem daudzajiem, daudzajiem pūliņu gadiem, un kā viņam savā prātā visu laiku vajadzēja noturēt to pašu redzējumu par to, ko viņš grasījās darīt. Un vienkārši aizdomājieties: tik daudzus gadus tas redzējums bija viņa prātā, lai liktu tam izskatīties tieši tādām, kāds tas bija! Sākumā viņš uztvēra redzējumu, un kā gan viņam vajadzēja strādāt, lai istenotu to redzējumu, atšķēlot un slipējot! Un, kad viņš bija to novedis līdz pilnībai, līdz tam, kad tas patiešām bija pilnīgs, viņš nostājās ar āmuru rokā un paskatījās uz to, tajā ritā, kad viņš to pabeidza.

Un, kad viņš uz to paskatījās, viņš bija tik ļoti iedvesmots, jo redzējums, kas bija viņa prātā, stāvēja reāls viņa priekšā. Tas, ko viņš redzēja un . . . viņa izpratne par to, kāds bija Mozus, lūk, viņa priekšā bija attēlots tas, kas visus šos gadus atradās viņa sirdī. Nogurdinošais darbs, bēdu briži un ciešanas, un kritika, un viss pārējais; taču viņš tik un tā bija stāvējis ar šo redzējumu, līdz tas tika pabeigts.

³⁷ Un pēc tam, kad tas bija pabeigts, viņš atkāpās, viņam rokā bija āmurs, skulptora āmurs, un viņš paskatījās uz šo monументu. Un iedvesma no tā redzējuma, kuru viņš bija redzējis, kā to darīt, viņu tik ļoti iedvesmoja, ka viņš. . . Pār viņu nonāca tāda iedvesma, kas viņu tā savilņoja, ka viņš iezvēla tam pa celi un sacīja: "Runā!"

³⁸ Tagad uz tās lielās skulptūras ir robs, uz ceļgala, labā ceļgala. Tieši virs ceļgala, apmēram sešas collas virs tā, tur ir iedobe (es tai uzliku savu roku) apmēram *tik* dziļa.

³⁹ Pēc tam, kad viņš bija veltījis tam visu to laiku, daudzus gadus, lai to izveidotu; tad, apreibis no tā, ka redzēja piepildītu to, ko viņš bija redzējis savā sirdī un savā redzējumā un bija vēlējis redzēt, tas bija pabeigts. Un, kad tas bija pabeigts, tas viņu tik ļoti iedvesmoja, ka viņš nodomāja, ka viņa meistardarbam būtu ar viņu jārunā. Un viņš iesita tam pa kāju un iebļāvās: "Runā!" Un uz tās parādījās robs. No tās skulptūras tika izsīsts robs.

⁴⁰ Manās acis par šedevru to padarīja tieši šis robs. Lūk, iespējams, kāds domā citādāk, un jums šķiet, ka bija bojājums.

Nē, manuprāt, tas—tas padarīja to par to, kas tas bija. Tas—tas . . . Jo pēc tik daudziem rūpīga darba, pūliņu un iedvesmas, un citu lietu gadiem, kas tika veltīti tā uztaisīšanai, pierādījās, ka viņa pūliņi nebija veltīti. Tas bija nevainojams, un tieši tāpēc viņš iekliedzās: “Runā!” Jo viņš ieraudzīja savā priekšā to, ko viņam (bija) izdevies sasniegt, īstenot to redzējumu, kas bija viņa prātā. Un tādējādi, būdams iedvesmots, viņš izdarīja kaut ko nesaprātīgu, neparastu. Viņš tam iezvēla un iebļāvās: “Runā!” Redziet, viņš nebūtu to izdarījis, ja viņš būtu domājis. Taču viņš nedomāja. Tā bija iedvesma no tā, ka viņš redzēja, ka tas, kas bija bijis viņa prātā, visā pilnībā stāvēja viņa priekšā.

⁴¹ Viņa pūliņi un nogurumi, un garās nakts, veselām dienām noslēdzoties no apkārtejas pasaules, un varbūt apēda sviestmaizi. un—un paslipēja, un atkāpās, un: “Nē, tas nav tieši, kā tas bija. Lūk, šeit ir jābūtnoslīpētam *šādi*,” un slīpēja to. Pēc tam, kad viņš to ieraudzīja, vienkārši nevainojamu, tad viņš ieraudzīja to realitātē. Negatīva attēls, kas bija atradies viņa prātā, bija kļuvis reāls, bija kļuvis par pozitīvu, tāpēc tas izlauzās no viņa lūpām. Un tas bija tik reāls, ka viņš droši vien iekliedzās: “Runā!”

⁴² Manuprāt, tas bija atspoguļojums. Tas bija—tas bija kompliments viņa darbam, ka viņa paša darbs viņu tik ļoti iedvesmoja, ka viņš tā savīļņojās, ka ieblieza tam un sacīja: “Runā!”

⁴³ Es tur stāvēju un skatījos uz šo monumentu. Es aizdomājos par tām stundām, kuras tas cilvēks veltīja, lai to uztaisītu. Viņi pateica, cik daudz gadu tam aizgāja. Taču viņam tas—tas bija atspoguļojums, jo tas bija devums viņa—viņa izcilajam amatam, viņa izcilajam darbam, ko viņš darija. Kad viņam visbeidzot izdevās to sasniegt, tas bija tik apbrīnojami.

⁴⁴ Tagad aizšķirsim Mikelandželo lappusi un aizvērsim to grāmatu.

Un atvērsim citu Grāmatu un izlasīsim par to izcilo Skulptoru, Visuvarēno. Viņš, pirms vēl bija šī pasaule, pirms vēl bija ielikti pamati, Viņa domās bija tas, ko Viņš gribēja, un Viņš gribēja uztaisīt cilvēku pēc Sava tēla. Viņš gribēja uztaisīt realitātē kaut ko, kas bija Viņa redzējumā, kas bija Viņa domās.

⁴⁵ Lūk, tas bija Mikelandželo domas atribūts.

Un Dievs gribēja uztaisīt cilvēku pēc Sava tēla, šis varenais Skulptors, un Viņš sāka pie viņa strādāt. Un mēs redzam, kā Viņš to izveidoja no materiāliem. Pirmās varbūt bija zivis un tad putni, un—un tad rūpuļi uz zemes, un—un Viņš izveidoja daudz ko citu. Taču visbeidzot, kad Viņš plānoja, būdams Radītājs, Viņam bija . . . Viņš nebija kā cilvēks, lūk, kā skulptors, kuram ir jāpaņem kaut kas jau radīts, lai izcirstu tēlu. Viņš bija Mūžīgo lietu Skulptors. Viņš bija Skulptors, kas var radīt un padarīt

esošu to, ko Viņš bija nolēmis darīt Savā prātā. Jeb, citiem vārdiem sakot, Viņš var materializēt to, ko vēlas Viņa atribūti.

⁴⁶ Un, kad Viņš sāka strādāt pie rūpuļiem, piemēram, pie mazajiem dzīvniekiem uz zemes. Un pēc tam Viņš sāka tos pārveidot no tā uz kaut ko citu, augstāku. Pēc tam, visbeidzot Viņš to izstrādāja līdz lielajiem dzīvniekiem, tādiem kā lauva, tīģeris, lācis. Pēc tam Viņš to izstrādāja līdz, iespējams, pērtiķu un orangutānu, un visvisādei dzīvībai. Lūk, nevis evolūcija, kad mēs iedomājamies, ka viens cēlās no . . . Tā bija pilnīga radīšana, Dievs strādāja pēc parauga.

⁴⁷ Taču galu galā uz zemes uzradās pilnība, un tas bija cilvēks. Un tad Viņš tajā cilvēkā varēja redzēt, ka tas izskatījās kā Viņš. Tāpēc tagad, kad Viņš uz to paskatījās, viņš bija atspoguļojums tam, kas bija viņa Radītājs. Dievs bija spējis sasniegt to, ko Viņš bija gribējis, cilvēku pēc Sava tēla.

⁴⁸ Un vēl es varētu pateikt, ka tad, kad Viņš uztaisīja šo cilvēku, tajā tomēr bija kaut kas, kas neizskatījās pilnīgi pareizi, jo viņš—viņš bija pats par sevi. Un tieši tāds bija bijis Dievs, pats par Sevi; Viņš bija tas Mūžīgais. Un tagad cilvēks pēc Dieva tēla arī pastāvēja uz zemes pats par sevi. Tāpēc Viņš droši vien vieglītēm iesita pa viņa kreiso sānu un Viņš paņēma no turienes gabalu, kas no tā nošķēlās, un uztaisīja viņam palīgu, sievu, un tad viņš vairs nebija pats par sevi. Viņš bija—viņš bija, viņam kāds bija līdzās. Un tieši tāds bija Viņa izcilais darbs.

⁴⁹ Un Viņš, kā jau katrs izcils skulptors paņēmu savu—savu—savu šedevru. . .

Lūk, pirmkārt, Viņam bija Viņa paša šedevrs. Taču Viņš ieraudzīja, ka šis šedevrs bija vientuļš, tāpat kā Viņš, tāpēc Viņš sadalīja šo šedevru, iesizdams tam pa sānu, un izveidoja palīgu.

⁵⁰ Un tagad, lai padarītu tos divus par vienu, Viņš ielika viņus, kā jau kā jebkurš izcils skulptors, vietā, kas—kas bija skaista.

Skulptors netaisa izcilu meistardarbu, lai pēc tam ieliktu to kaut kādā šaurā ieliņā vai noslēptu aiz ēkām. Kā mums pateica mūsu Kungs: “Cilvēks iedegtu sveci neliek zem pūra.” Kad mēs kļūstam par Dieva šedevru, mēs netiekam noslēpti kaut kādā šaurā ieliņā. Mums—mums ir jāspīd kā Gaismai.

⁵¹ Tāpēc mēs redzam, ka—ka Viņš, pēc tam, kad Viņš bija uztaisījis savu šedevru, Viņš nolika to šeit uz zemes un ielika to visskaistākajā vietā, kāda vien bija, Ēdenes dārzā. Viņš novietoja Savu šedevru, divus, kuri bija viens, Ēdenes dārzā. Cik ļoti tas droši vien Viņam patika, kad Viņš redzēja, ka Viņa šedevrs bija labs. Viņš, pēc tam mēs redzam, ka Viņš atpūtās; Viņš bija tik ļoti apmierināts ar Savu darbu.

⁵² Lūk, neaizmirstiet, manuprāt, par šedevru to pataisīja tas sitiens pa monumentu, kas iebojāja San Andželo Mozus šedevru.

Un tieši sitiens nošķēla Viņa šedevra gabaliņu, no kura radās ligava. Un tagad mēs redzam viņus kā šedevru-ģimeni Ēdenes dārzā. Tas bija tik brīnišķīgi! Un Viņš bija tik ļoti gandarīts, ka Viņš—Viņš tad atpūtās. Viņš sacīja: “Es, es atpūtišos.”

⁵³ Taču, kamēr Viņš atdusējās un uzticējās Savam šedevram, ienāca Viņa ienaidnieks un atrada šo izcilo šedevru. Un viņš, ar viltu viņš—viņš ielida zem dārza sienām un tad viņš—viņš sabojāja šo brīnišķīgo šedevru. Viņš—viņš to sabojāja, un tāpēc tas—tas krita.

⁵⁴ Lūk, es cenšos skatīties uz to pulksteni. Un es palūdzu Maikam, manam brāļadēlam, lai viņš pazvana to zvaniņu pēc trīsdesmit minūtēm, taču es... Viņš to neizdarīja, un es jau runāju trīsdesmit minūtes. Bet, tas ir, mēs vēl nedaudz paturpināsim. Saprotat? Lūk, es negribu pārkāpt šos noteikumus. Es—es pats uztaisīju šos noteikumus, saprotiet, un es—es... un te nu es pārkāpju pats savus noteikumus.

⁵⁵ Tagad skatieties, tā tad, šis šedevrs. Kad sātans tika tam klāt, krāpnieks, salauza mūri un—un sabojāja šo meistardarbu. Tas, kā viņš to izdarīja... Kā viņš to izdarīja? Es to izskatišu sīkāk. Tas, kā viņš to izdarīja, bija... Šim šedevram apkārt bija Vārda mūris, Dieva Vārda. Un pats ģimenes šedevrs bija nostiprināts ar šo Vārdu. Taču atlauztā daļa, kas bija atlauzta no oriģināla, izgāja ārpus šiem mūriem, un tas deva sātanam iespēju to sabojāt. Un tā, jūs zināt, kā es tam visam ticu, tāpēc man tas nebūs jāstāsta. Taču šedevrs tika salauzts.

⁵⁶ Taču varenais Skulptors, kad Viņš ieraudzīja Savas ģimenes, šedevra, krišanu, Viņš negribēja vienkārši atstāt to tur guļam ar seju uz leju, sagrautu. Viņš uzreiz ķērās pie darba, lai atkal to atjaunotu. Viņš negribēja, lai tas aizietu bojā, uz visiem laikiem tur šādi gulētu. Jo Viņš ir Dievs, un Viņu nevar uzvarēt. Un tā, Viņš uzreiz ķērās pie darba, un atkal sāka veidot cilvēku pēc Sava tēla.

⁵⁷ Lūk, mēs redzam, ka izveidojās pirms plūdu pasaule, un viss tika iznīcināts, jo noslēgtās derības bija noslēgtas ar nosacījumiem: “Ja jūs nedarīsiet *to*, vai, ja jūs darīsiet *šito*.” Dievs, šis varenais Skulptors, redzēja, ka cilvēks nespēja—nespēja ievērot derību. Viņš to vienkārši nespēja. Tas nekādi nav iespējams.

Pirms neliela brīža man tur istabā bija pārrunas, es runāju ar vienu sievieti, viņa tagad ir šeit. Sacīja: “Bet, brāli Branham, man ir tik daudz visa, par ko es—es zinu, ka tas ir nepareizi,” un tā ir dievbijīga sieviete.

⁵⁸ Es sacīju: “Bet—bet, paklausies, māsa, neskaties uz sevi. Svarīgi ir tas, kāda ir tava vēlēšanās un ko tu mēģini darīt. Un, ja tu patiešām mīli To Kungu, tu centies kalpot Viņam no visas tavas sirds, tad tavas kļūdas ir apslēptas Kunga Jēzus Asinis.” Saprotat? Saprotiet, Viņš ir uztaisījis ceļu.

⁵⁹ Tāpēc tagad Viņš sāka vest cilvēku prom no Viņa derībām, kas—kas sacīja: “Ja tu darisi, tad Es darišu.” Un Viņš to sāka ar vīru, vārdā Ābrahāms, un iedeva Ābrahāmam beznosacījuma derību. Katru reizi, kad Viņš uzsāka šedevru, sātans tika tam klāt, jo Vārds. . . Taču, kad Viņš sāka ar Ābrahāmu, Viņš pateica: “Es to jau esmu izdarījis.” Lūk, tas ir beznosacījuma, nevis tas. . . ka—ka: “Ja tu darisi, tad Es darišu,” bet gan, “Es to jau esmu izdarījis”. Un tā, Viņš, Skulptors, bija apņēmies, ka Viņam būs šis šedevrs.

⁶⁰ Pēc tam no Ābrahāma atnāca patriarhi. Un patriarhi patiesībā. . . Un tā, ko dara Dievs? Viņš pārbūvē šo šedevru, kas bija kritis. Tātad, starp patriarhiem, mēs redzam, ka pirmais bija Ābrahāms.

⁶¹ Tagad skatieties uzmanīgi, katrs šedevrs, skulptūra, tiek uzlikts uz fundamenta. Mikelandželo Mozus monuments stāv uz trīs vai četrus pēdu bieza marmora gabala. Tam ir pamats. Tāpēc Dievs, gatavodams šo šedevru, Viņš uzlika to uz patriarhu pamata. Un patriarhu pamats, pirmais bija Ābrahāms, tad Īzāks, tad Jēkabs, tad Jāzeps, četri stūri.

⁶² Un tā, Ābrahāms bija ticības pamats. Ziniet, teiksim, ka tam bija četri pamati. Ticības pamats bija Ābrahāms. Mīlestības pamats bija Īzāks. Žēlastības pamats bija Jēkabs, Dieva žēlastība pret Jēkabu; to zina visi. Bet Jāzēpā bija pilnība, lūk, kur Viņš varēja novietot Savu monumentu; nevis uz pirmā pamata, otrā pamata, trešā pamata, bet uz ceturta pamata.

⁶³ Ābrahāms, protams, attēloja Kristu; tāpat arī Īzāks, mīlestībā. Ābrahāms to attēloja ticībā; Īzāks to attēloja mīlestībā; Jēkabs to izdarīja caur Viņa žēlastību, Jo *Jēkabs* nozīmē “krāpnieks”, un tieši tas viņš bija, taču Dieva žēlastība bija ar viņu. Taču, kad lieta nonāca līdz Jāzepam, pret viņu nebija nekā, tikai viena skrambiņa, jo arī pamatam ir jābūt šedevram. Kad viņš pateica savam tēvam pravietim: “Pasaki faraonam, ka tava tauta ir—ir lopkopji nevis aitu gani, jo aitu gani ēģiptiešiem ir nicināmi.”

⁶⁴ Taču, kad šis vecais pravietis nostājās faraona priekšā, viņš sacīja: “Tavi kalpi ir gani.” Tāpēc tas to ieskrāmbāja, saprotiet, lūk, kāpēc tas tomēr padarīja to par šedevru.

⁶⁵ Un tā, pamati tika ielikti caur ticību, mīlestību, žēlastību un līdz pilnībai, caur patriarhiem.

⁶⁶ Lūk, šī izcilā šedevra karkass bija pravieši, kas bija Vārds. Es ceru, ka jūs to saprotat. Saprotat? Pravieši; nevis likumi! Pravieši, jo pravieši bija apstiprinātais Vārds, kas veido to ķermeni; nevis patriarhi. Pravieši, viņi bija Vārds.

⁶⁷ Visbeidzot, kā Viņš iesāka toreiz Mozus dienās un izgāja cauri pilnīgi visiem praviešiem, ikvienam. Un, visbeidzot, būvējot ķermeni, visu laiku pietuvodamies. Un vislielākais no viņiem visiem bija Jānis. Tā saka Bībele. Tā sacīja Jēzus.

“Neviens no sievas dzimušais nav tik liels kā Jānis Kristitājs,” jo viņš bija tas, kas vareņa stādīt priekšā Vārdu.

⁶⁸ Un pēc tam, visbeidzot, atnāca varenā Galva, Galva tam visam. Viss pārējais ķermenis tikai stāstīja par To. Pamatu bija ielikuši patriarhi, bet ķermenis tika uzbūvēts caur Vārdu, kas bija pravieši; bet, lūk, atnāca tā visa Galva, uz skatuves parādījās Jēzus. Kad uz tā visa tika uzlikta šī Galva, Viņā mēs redzam pilnīgu Dieva roku darbu. Viņā mēs redzam pilnīgu Vārda atspoguļojumu, jo Viņš bija Vārds, Vārda pilnība. Tagad Dievam atkal bija pilnīgs Šedevrs.

Kā sacīja Jesaja: “Redzi, tas ir Mans Kalps, Mans Šedevrs, kuru Es esmu attēlojis cauri visiem laikmetiem, šis pilnīgās Personas atnākšanā. Un te nu Viņš stāv Manā priekšā, nevainojams!” Lūk, pēc Viņa tēla, atspoguļodams Dievu! Tāpēc ka Viņš sacīja Jāņa Evaņģēlijā 14. nodaļā: “Kad jūs redzat Mani, jūs redzat Tēvu.”

⁶⁹ Un vēl: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva,” un Vārds tika noslīpēts un atspoguļoja to, kas Vārds bija iesākumā. Viņu, Vārds, atspoguļots tajā Šedevrā pēc Viņa līdzības, Dievs atkal pēc Savas līdzības, Vārda apveids bija atspoguļots cilvēka tēlā, Šedevrā.

⁷⁰ Visiem praviešiem bija defekti; viņi visi bija kāda daļa no tā. Taču, lūk, galu galā, caur to visu visbeidzot atnāk šis Šedevrs, šī pilnīgā Persona, Viņā nav nekāda defekta, tik pilnīgs Paša Būvētāja atspulgs, Viņa Paša tēls bija atspoguļots Viņa darbā. “Dievs un Kristus bija Viens,” tik ļoti, ka Viņš ielika Viņā Savu Garu, un tad tēls un Būvētājs kļūst Viens. Dievs un Viņa izveidotā skulptūra, Viņa Šedevrs! Bet Mozus—Mozus bija, San Andželo darbā bija. . . tas ir, Mikelandželo darbā, viņš bija skulptūra, kas nebija dzīva, jo tā bija uztaisīta no akmens. Taču šeit Galvenais Būvnieks, kad Viņš bija pilnveidojis Savu roku darbu, Viņš Tajā iegāja.

⁷¹ Cilvēka Izpircējs bija tik pilnīgs, tik dievīgs; kaut arī tur nebija nekāda skaistuma, lai mēs Viņu ar labpatiku uzlūkotu. Kad šis no jaunavas dzimušais dzīvā Dieva Dēls kļuva tik ļoti pilnīgs un pazemīgs, un līdzīgs Dieva tēlam, ka šis lielais Meistars, Kurš bija izveidojis Viņa Dzīvi caur praviešiem. . . Un Viņš bija visu praviešu piepildījums. Viņš bija tik pilnīgs, ka Dievs, to redzēdams, Viņš satrieca Viņu un iesaucās: “Runā!” tāpat kā to izdarīja Mikelandželo. “Runā!”

Tu sacīsi: “Vai tad tas ir tā?”

⁷² Marka Evaņģēlijā 9:7 mēs atrodam, ka uz Apskaidrošanas Kalna, kad tur stāvēja Mozus, likums, tur stāvēja Ēlija, pravieši. Pilnīgi visi, sākot no patriarhiem, tēvi, likums, pravieši, tur stāvēja viņi visi. Mēs dzirdējam Balsi, kas atskanēja no mākoņa un teica: “Šis ir Mans miļotais Dēls, klausiet Viņu!” Un ja viņi klausīsies, tad Viņš noteikti runās. Tas notika tikai dažas

dienas pirms tam, kad Viņš tika satriekts. “Šis ir Mans Dēls, kurā Man labpatik mājot. Es esmu Viņu izveidojis. Četri tūkstoši gadu Es Viņu pilnveidoju. Un tagad Viņš ir tik pilnīgs, Man ir jāiesit Viņam, lai Viņš varētu runāt. Klausiet Viņu! Viņš ir Tas pilnveidotais. Viņš, Viņš ir tas Šedevrs.”

⁷³ Neaizmirstiet, viscaur Vecajai Derībai vienmēr bija attēlots Viņš.

Mēs redzam, ka Viņš bija tā Klints tuksnesi, kas tika satriekta, Klints tuksnesi. “Es esmu tā Klints, kas bija tuksnesi.” Taču tas bija akmens, kas vēl nebija nonācis līdz savai pilnībai. Taču kā līdzība Tā sekoja draudzei, lai izvilktu no Tās tos, ko Viņš varēja pievilkt, iedotu Dzīvību tiem, kuriem Viņš varēja Dzīvību iedot. Taču Viņš bija tā Klints tuksnesi. Viņš vēl nebija izveidots kā cilvēks, Viņš bija tikai kā līdzība.

⁷⁴ Mozus redzēja Viņu stāvam uz tās Klints. Viņš redzēja, kā Tas pagāja garām, un viņš sacīja: “Tas ir cilvēks no mugurpuses.” Redziet, tas Skulptors rādīja Mozum, kurš bija potenciāla Kristus līdzība, kāds izskatīties tas varenais Šedevrs, kad Tas tiks pilnveidots. Viņš pasniedza Savu. . . Viņš injicēja, tas ir, projicēja Mozum redzējumu, kāds izskatīties šis Šedevrs. Tā bija cilvēka mugurpuse, kad Tas pagāja garām tur tuksnesī.

⁷⁵ Atcerieties, Andželo varēja vien iekliegties un iesist tam tēlam, un pateikt: “Runā!”

Bet Dievam, tam varenajam Skulptoram, tas bija pavisam citādāk. Kad Viņš izveidoja cilvēku pēc Sava tēla, tik pilnīgu, ka Tas atspoguļoja Viņu, Dievs runāja caur šo cilvēka tēlu, rādot, ko Viņš grāsijās darīt. Viņš runāja caur praviešiem, kad viņi bija savā potenciālajā tēlā, kamēr Viņš to pilnveidoja līdz Galvai. Taču, kad Viņš atnāca būdams Galvā, Viņš bija viss Dieva tēls; Viņš portretēja Sevi. Pēc tam, satriekts mūsu dēļ, tagad Viņš ir mums Šedevrs, Dieva Dāvana, Jēzus Kristus, Mūžīgā Dzīvība. Es ceru, ka mēs nekad to neaizmirsīsim.

⁷⁶ Kad mēs redzam, kā dienas kļūst tumšākas, kad mēs redzam, kā atnāk ēnas! Kad, es paredzu: “Ir palikuši tikai daži saules lēkti. Ar šo valsti ir cauri. Vai jūs zināt. . .

Vakardien bija ceturtais jūlijs. Tomass Džefersons reiz parakstīja neatkarības deklarāciju, viņš un tā padome, kas bija ar viņu, un atskanēja Brīvības Zvans, un mums kā valstij tika paziņota neatkarība. Saskaņā ar vēsturi neviena demokrātija nekad nav pastāvējusi ilgāk par divsimt gadiem. Un tas bija 1776. gada 4. jūlijā. Mums ir atlikuši vēl vienpadsmit gadi. Vai tā turpināsies ilgāk? Nē, tā nevar, saprotiet. Vienpadsmit gadi. Bet, ja tā notiks, tas izmainīs visu vēsturi.

⁷⁷ Un mēs redzam, kāds ir šī laika stāvoklis. Mēs redzam, kāds ir cilvēku stāvoklis. Mēs redzam, kāds ir politikas stāvoklis. Mēs redzam, kāds ir pasaules stāvoklis. Tā nevar pastāvēt. Tā noteikti

nogrimis kā Titāniks. Tai ir jānogrimst, jo tās atdod vietu. Viena valsts dod vietu citai valstij, kad tā krit. Un šai valstībai ir jākrit, un arī visām citām valstībām, lai atdotu vietu tai Valstībai, kas tuvojas un kura nevar krist. “Jo mēs saņemam Valstību, ko nevar satricināt,” caur šo pilnīgo Dieva tēlu, Šedevru.

⁷⁸ Dievs, kad Viņš uz To paskatījās, Viņš bija tik iedvesmots! Viņš bija tik . . . redzot Viņu, kāds Viņš izskatījās un redzot Viņa apveidu, Viņš bija tik iedvesmots, ka tas būs pilnīgs Izpircēja Šedevrs, Izpircējs Jēzus. Lūk, Dievs, lai tiktu satriekts, Viņš pats; lai samaksātu Pats Savu sodu, Dievs un Kristus kļuva Viens, lai Dievs varētu tikt satriekts tajā Tēlā, lai Viņš varētu tikt ievainots. Lūk, kāpēc Jesaja sacīja: “Mēs Viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu. Tomēr Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, Viņš bija satriekts mūsu nelikumību dēļ; mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, un ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.”

⁷⁹ Pilnīgs Tēls, Dievs-Cilvēks! Dievs, iekš *en morfe*, no Pārdabiskā bija kļuvis par redzējumu, un šis redzējums tika atspoguļots Tēlā. Un šis Tēls tika satriekts, lai tas Pārdabiskais varētu sajūst nāvi, Dieva pilnīgais Šedevrs.

Viņš nevarēja izdarīt to Mozū. Viņš nevarēja izdarīt to praviešos; Jesajā, kurš tika sazāgēts ar zāģiem, tika sazāgēts gabalos. Viņš nevarēja izdarīt to praviešos, kuri tika nomētāti ar akmeņiem. Viņš nevarēja to izdarīt, jo Viņš nevarēja to sajūst; tur bija tikai daļa no Viņa.

Tikai šajā pilnīgajā Meistardarbā, Viņš bija Dieva Personas pilnība ķermenī. Viņš varēja atspoguļot ne tikai Mozu; šajā Personā Viņš varēja atspoguļot visu Šavu Būtību un piedzīvot nāvi par visu cilvēci. Dieva pilnīgais Šedevrs! Dievs, redzot To, tik ļoti iedvesmots, Viņš kļuva par visu periodu Izpircēju, lai stāvētu par tiem, kas bija agrāk, kas dzīvoja iepriekš un tagad.

⁸⁰ Viņā piepildījās visi apsoliņumi. Viņš bija pilnības Pilnība. Viņā piepildījās visas līdzības: mūsu Radnieks Izpircējs, Rutē un Boasā; mūsu Likumdevējs, no Sinaja kalna; mūsu Praviētis no tukšneša, kad Viņš nonāca no kalna, kad Viņš atnāca no tukšneša, kad Viņš atnāca no Mūžības un kļuva par cilvēku, pilnīgs Tēls!

⁸¹ Dievs to izstrādāja cauri gadsimtiem, sākot ar patriarhiem, un izveidoja Savu platformu, un izveda viņus cauri dažādām lietām, uz kā Viņš uzlika šo fundamentu. Uz tā Viņš sāka būvēt Savu Vārdu, praviešus. Un visbeidzot uz skatuves parādījās pilnīgais Praviētis, pilnīgais Pamats, tas pilnīgais redzējums, kas bija Dievam.

⁸² Un tagad, lai tas sāktu runāt; Viņš ir Vārds. Un, lai Vārds sāktu runāt, Viņam ir jāieiet tajā Tēlā. Un tad, lai tas Tēls sāktu runāt, tas ir jāsatric. Viņš iegāja šajā Tēlā, lai varētu runāt, pilnīgais Izpircējs.

⁸³ Viņā piepildījās visas Vecās Derības līdzības. Kā es nesen sacīju: Vecās Derības Jehova ir Jēzus no Jaunās. Jā.

⁸⁴ Tāpat kā daudzi no jums, mana vecuma vīrieši, sievietes; kādreiz it visur šajā valstī bija daudzas ķīniešu veļas mazgātavas. Kad ķīnieši tikko ienāca, viņi ieradās no Rietumu Piekraustes, virzījās austrumu virzienā, ierazdamies no Austrumu zemes, virzoties, lūk, šurp. Un, kad viņi ieradās, viņu tauta nezināja mūsu valodu un mūsu ieražas, taču viņi bija labi veļas mazgātāji. Un viņi neprata izrakstīt kvīti, lai tu varētu saņemt atpakaļ tieši savas drēbes.

Taču ķīnietis, viņš bija dabūjis sev kaudzi nelielu pilnīgi tukšu kartiņu. Un tā, kad tu atnesi savu veļu, viņš paņēma to kartiņu un pārplēsa to noteiktā veidā, un iedeva tev vienu daļu, bet otru daļu paturēja sev. Un, lūk, tas ir nedaudz labāk par to, kas mums ir tagad, jo, kad tu tur atnāci pieprasīt to, kas piederēja tev, tām divām daļām bija precīzi jāsavienojas kopā. Tu nevarētu to atdarināt, ja gribētu. Tas nav iespējams. Tu vari atdarināt burtus, taču tu nevari atdarināt to pārplēsumu. Tam bija precīzi jāsader ar to otru gabaliņu. Tādējādi savas netirās drēbes, kuras tu atnesi, tu varēji izpirkt tās ar to kvīti, jo tā atbilda tai kvītij, kas bija izsniegta.

⁸⁵ Un kad Dievs caur praviešiem un likuma laikā nosodīja mūs par grēku; un likumam nav žēlastības, tas tikai saka tev, ka tu esi grēcinieks. Taču, kad uz skatuves parādījās Jēzus, Viņš bija tas piepildījums, Viņš bija piepildījums tam visam, ko bija solījis Dievs. Viņš bija pilnīgs, identisks apsoliņuma atspoguļojums. Tādējādi visi Vecās Derības apsoliņumi bija piepildīti Jēzū Kristū. Tie nevarēja piepildīties Mozū, tie nevarēja piepildīties nevienā no praviešiem, bet tie tika piepildīti tajā Šedevrā. Tas atbilda visam, kā Tas bija teicis, kā Tas būs.

Tāpēc arī Draudzei būs pilnībā jāatbilst visam, ko Dievs ir apsoliņis. Tai ir jābūt tam gabaliņam, kas bija nošķelts no Viņa. Tāpēc, ja oriģināls ir Vārds, tad arī pakļautie, kuri bija no Viņa paņemti, būs Vārds, lai atbilstu Viņa pusei.

⁸⁶ Tādējādi ķīnietis, tu varēji pieprasīt... Kur likums tevi nosodīja un sacīja, ka tu biji netīrs, tu biji vainīgs, un tevi varēja ielikt cietumā. Taču, kad atnāca Viņš, Viņš bija tas atbilstošais Gabals, kas varēja tevi izņemt, un atnest tevi atpakaļ, lai—lai tā atkal būtu pilna kvīts, izpirkums, ko Dievs bija apsoliņis toreiz Ēdenes dārzā. “Tavs Dzimums sadragās čūskas galvu. Bet Viņa papēdis sadragās—sadrags tā galvu.”

⁸⁷ Lūk, mēs redzam šo pilnīgo Šedevru, ko Dievs bija pabeidzis. Un tā, mēs redzam, ka Viņš bija viss, kas bija apsoliņis. Viņš ir visi apsoliņumi, visi pravietoņumi, viss, ko vien Dievs bija apsoliņis. “Tavs Dzimums sadragās čūskas galvu.” Lūk, Viņš nevarēja to sadragāt ar likumu, Viņš nevarēja to sadragāt ar praviešiem, taču Viņš to izdarīja, kad sievas Dzimums kļuva par Šedevru, Kristu.

Viņš bija tas Akmens, ko Daniēls redzēja nošķeltu no kalna. Viņš bija Tas, kurš vareja satriekt. Viņš ir Tas, kurš vareja sadragāt, sadragāt čūskas galvu.

⁸⁸ Viņa dzīve pilnībā atbilda Mozus dzīvei. Viņa dzīve atbilda Dāvidam. Nu, paskatīsimies, vai Viņš ir atbilstošais kvīts Gabals.

⁸⁹ Paskatieties uz Dāvidu, ķēniņu, ko noraidīja viņa tauta. Viņš bija . . . Reiz, kad viņš . . . Pret viņu sacelšanos uzrikoja viņa paša dēls, un viņš sadalīja un atdalīja Israēla armijas. Un viņš tika, Dāvids, tika dzīts jeb viņu patrieca no troņa viņa paša tauta.

Un, kad viņš devās prom, tur bija viens vīrs, kas viņu ienida, un viņš tur gāja garām, splaudams virsū Dāvidam. Sardzesvīrs izvilka zobenu, sacīja: “Vai tad es nenocirtišu tā suņa galvu, kas splauj virsū manam ķēniņam?”

Dāvids sacīja: “Neaiztiek viņu. Dievs lika viņam to darīt.”

⁹⁰ Vai tad jūs neredzat? “Vīrs, kam nebija svešas sāpes un ciešanas. Viņš stāv kā Aita savu cirpēju priekšā, mēms.” Viņi . . . Viņš tā sacīja. Droši vien Dāvids nesaprata, ko viņš runāja.

Taču pēc apmēram pieciem, sešiem simtiem gadu vai nedaudz vēlāk pa tām pašām ielām gāja Dāvida Dēls, un Viņš tika apspļauts. Taču pievērsiet uzmanību, kas notika, kad Dāvids no sava—no sava . . . kad viņš kļuva bēglis; bet pārnācis no savas trimdas, kad viņš—kad viņš atgriezās, tas vīrs lūdās pēc pēc miera un žēlastības. Pat tie, kuri Viņu sita, viendien Viņu redzēs, kad Viņš atgriezīsies.

⁹¹ Un vēl mēs ieraugām Jāzēpā, ka Jāzeps piedzima kā neparasts zēns, pēdējā, augšējā daļa pamatam, uz kura bija jātiek uzbūvētam šedevram. Tas pārgāja no ticības uz mīlestību, uz žēlastību, un aizgāja līdz pilnībai. Un šādi tas pārgāja no kājām sākumā, aizgāja līdz pilnībai Kristū. Paskatieties, kā Viņš bija atspoguļots Jāzēpā, fundamenta augšējā daļā, vispilnīgākajā no viņiem visiem.

⁹² Mēs redzam, ka Jāzeps piedzima savā ģimenē. Un viņš piedzima no likumīgas sievas, kas patiesībā bija Jēkaba sieva. Un vēl pievērsiet uzmanību, ka tad, kad viņš piedzima, viņa tēvs viņu iemilēja, bet brāļi bez iemesla viņu ienida. Kāpēc viņi neieredzēja viņu? Tāpēc ka viņš bija Vārds.

Vai redzat pašus pamatus? Vai redzat, kā nonāca fundamenta galva? Tagad paskatieties, kā nonāk tā ķermeņa Galva. Lūk, pavērojiet, kā nonāk Ligavas Galva. Viņš bija Vārds.

Un viņi ienida viņu, jo viņš bija redzētājs. Viņš kaut ko paredzēja un viņiem to izstāstīja. Tas istenojās. Nav svarīgi, cik ilgi tas aizkavējās, tas tik un tā notika. Un tieši tā dēļ, ka viņš bija garīgs, viņš tika izslēgts no saviem brāļiem. Viņiem būtu vajadzējis viņu iemīlēt. Taču viņi ienida viņu, jo viņš bija pravietis un bija garīgs. Un viņi neieredzēja viņu.

⁹³ Pievērsiet uzmanību, ka viņu pārdeva par gandrīz trīsdesmit sudraba gabaliem, iemeta grāvi un uzskatīja par mirušu, taču viņš tika paņemts augšā no tā grāvja. Un viņa kārdināšanas laikā cietumā, dzērienu devējs un maizes cepējs, mēs zinām, ka dzērienu devējs tika glābts, bet maizes cepējs aizgāja pazušānā. Un Kristus cietuma vietā, uz krusta, viens izglābās, bet otrs aizgāja bojā; divi zagli, divi pārkāpēji.

⁹⁴ Un mēs redzam, ka pēc cietuma viņš tika nosēdināts pie faraona labās rokas, un neviens nevarēja vērsties pie faraona, kā tikai caur Jāzepu. Un, kad Jāzeps mēdza atstāt šo faraona troni, visā Ēģiptē skanēja bazūne, bija dzirdama šī skaņa un tika paziņots: “Visi metieties ceļos, Jāzeps nāk!”

⁹⁵ Tieši tā būs ar Jēzu. Kā Viņu milēja Tēvs, un bez iemesla ienāda tie brāļi no konfesijām. Viņš tika pārdots par trīsdesmit sudraba gabaliem, tāpat kā toreiz; un iemests grāvi, uzskatīts par mirušu. Uz krusta, viens pazušānā, otrs izglābts. Un tika augšāmcelts no krusta un sēž pie Dieva labās rokas Majestātē, tas varenais Gars, kurš bija Viņā atspoguļots. Un neviens nevar vērsties pie Dieva, kā tikai caur Jēzu Kristu. Aizdomājieties par to! Un, kad Viņš atstāj šo Troni, sāk iet: “Skanēs bazūne, un visi ceļi nolieksies un katra mēle apliecinās.”

⁹⁶ Atcerieties, viņš bija veiksmes dēls. Viss, ko viņš darija, izdevās. Vai nu tas bija cietumā, lai kur tas arī nebūtu, tas viss izdevās.

Un vai tad Viņš nav apsolījis Saviem bērniem, ka Viņš izdarīs tā, ka viss nāks par labu? Vai nu tā būtu slimība, cietums, nāve, bēdas, lai kas tas arī nebūtu, tas nāk par labu tiem, kas Viņu mil? Viņš to apsolīja, un tā tam ir jābūt. Tā tam ir jābūt. Viņā tas runāja uz mums līdzībā. Viņš bija tas pilnīgais Dieva Tēls. Vēl mēs šeit redzam, ka tad, kad Viņš atkal atnāks. . .

⁹⁷ Atcerieties, Jāzeps caur atklāsmi izglāba pasauli, caur savu vareno pravietojumu. Pasaule būtu izmirusi, ja nebūtu bijis Jāzeps.

Un pasaule būtu mirusi, ja nebūtu—nebūtu Jēzus. “Jo tik ļoti Dievs pasauli milēja, ka Viņš atdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu.” Dievs saglabā Dzīvību.

⁹⁸ Mēs varētu turpināt vēl un vēl! Tāpēc ka Viņš gluži vienkārši bija tas atbilstošais gabaliņš Dāvidam. Viņš bija atbilstošais gabaliņš Mozum. Viņš bija atbilstošais gabaliņš Elijam. Viņš bija atbilstošais gabaliņš Jāzepam. Viss, ko Viņš bija attēlojis vai paredzējis Vecajā Derībā, pilnībā tam atbilda (kas tas ir?), tas parādīja pilnīgu Izpircēju. Lai mēs varētu aiznest mūsu vecās un netirās drēbes uz veļas mazgātavu, atkal atnākt un tās pieprasīt. Tās tika mazgātas Jēra Asinīs. Mēs varam pieprasīt to, kas mums pieder. Mēs varam pieprasīt visu, kā dēļ Viņš nomira. Lūk, Viņš bija pilnīgais Vārds, attēlots.

⁹⁹ Dievam, varenajam Skulptoram labpatika Viņu satriekt un izdarīt to šādā veidā. Mēs redzam Viņu šeit Jesajas grāmatā, kā es lasīju: “Mēs visi Viņu uzskatījām, mēs aizgriezām no Viņa savu vaigu. Viņā nebija nekāda skaistuma, lai mēs Viņu ar labpatiku uzlūkotu,” visi par Viņu runā, uzjautrinās par Viņu. Es šobrīd runāju par Viņu šajā laikā, visi par Viņu uzjautrinās. Saprotat? “Mēs Viņu uzskatījām, mēs Viņu redzējām.” *Uzskatīt* nozīmē “skatīties uz”. “Mēs uzskatījām Viņu par Dieva satriektu un nomocītu.” Un tomēr Viņš, kamdēļ Viņš to darīja? “Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, Viņš bija satriekts mūsu nelikumību dēļ.”

¹⁰⁰ Un tā, mēs varētu par to turpināt un turpināt, taču es ticu, ka jums jau ir priekšstats par to, ko es gribu pateikt, Dievs atjauno Savu Šedevru.

¹⁰¹ Tomēr neaizmirsīsim, ka pašā sākumā, kad Viņš satrieca Ādama sānu, Viņš kaut ko no viņa sāna paņēma.

Lūk, arī Kristus tika satriekts ar mērķi, lai Viņš varētu paņemt no Viņa to, kas būs ģimene, Līgava; lai Viņš varētu paņemt Viņam Līgavu. Tātad, kad Viņa Šedevrs bija pilnveidots, tad Viņam bija Tas jāsatricē, lai paņemtu no Viņa; nevis kādu citu gabalu, nevis kādu citu radību, bet no tās pašas radības.

¹⁰² Mans brāli, nedomā par to kaut ko sliktu, bet uz britiņu aizdomājies. Viņš taču paņēma no Viņa, no oriģinālās radības, lai uztaisītu Viņam Līgavu, Viņš neveica vēl vienu radišanu. Viņš paņēma daļu no oriģinālās radības. Tādā gadījumā, ja Viņš bija Vārds, kam tad ir jābūt Līgavai? Tai ir jābūt oriģinālajam Vārdam, dzīvajam Dievam iekš Vārda.

¹⁰³ Kimberlija, Dienvidāfrika. Reiz es skatījos uz dimantiem, kā tie tika iegūti no zemes. Un es redzēju, kā tie tur gulēja. Un, nu, ražotnes jeb raktuves pārvaldnieks bija viens no maniem palīgiem lūgšanu rindā. Un es ievēroju kaudzi ar dimantiem, kuru vērtība bija desmitiem tūkstoši dolāru, bet tie nedzirkstīja pat tad, kad uz tiem spīdēja gaisma. Un es jautāju raktuvju pārvaldniekam, sacīju: “Kāpēc tie nedzirkst?”

¹⁰⁴ Viņš sacīja: “Ser, tie vēl ir jānoslipē. Tie ir jānoslipē. Tad, kad tie ir noslipēti jeb nošķelti, tad tie atspoguļos gaismu.” Lūk, lūdzu.

¹⁰⁵ Šedevram ir jātieks noslipētam. Pievērsiet uzmanību, kādam mērķim noslipētam? Vai tas gabaliņš tiek noslipēts? Nē, nē. No noslipētā gabaliņa tiek uztaisīta plašu atskaņotāja adata, un šī adata tiek uzlikta uz plates, kurā atrodas pasaulei neredzama mūzika. Un tieši adata ir tā, kas padara to redzamu, padara redzamu patieso Vārda skaidrojumu.

¹⁰⁶ Viņa dzīve atbilda tiem visiem cilvēkiem. Dievam labpatika Viņu satriekt. Un tā, kāpēc Viņš satrieca Viņu? Tā paša iemesla dēļ, kāpēc Viņš satrieca Ādamu.

¹⁰⁷ Lūk, mēs redzam Viņu sodītu, Dieva satriektu un nomocītu, pilnīgais Jērs, nokauts par grēciniekiem—grēciniekiem, pilnīgs Šedevrs.

¹⁰⁸ Lūk, jau gandrīz divus tūkstošus gadus Dievs Sev atkal taisa Šedevru. Jo Viņš satrieca Ādamu, lai dabūtu šē...no viņa gabaliņu, daļu no viņa, riba, lai uztaisītu viņam sievu. Bet, lūk, šis pilnīgais Šedevrs, kuru Viņš satrieca Golgātā, Viņš atdalīja arī no Viņa gabaliņu. Tā vienkārši ir Jaunā Derība, tas arī viss. Viņš piepildīja Veco Derību. Tagad tā ir Jaunā Derība, vēl viens gabaliņš, kam ir jāpiepildās. Redziet, Jaunā un Vecā ir vīrs un sieva. Saprotat? Un bija vajadzīga Jaunā, lai da... Vecā, lai darītu zināmu Jauno; atnāca Kristus, šis Šedevrs, lai to piepildītu. Tagad Viņa Līgava piepildīs visu, kas ir Jaunajā Derībā. Tiek veidots vēl viens Šedevrs.

¹⁰⁹ Kā Viņam bija vajadzīgi četri tūkstoši gadi, lai uztaisītu to Šedevru, tagad Viņš jau gandrīz divus tūkstošus gadus taisa vēl vienu Šedevru, Līgavu Kristum, vēl vienu Šedevru. Un šādi darot, Viņš to dara ar Savu nemainīgo metodi, tieši tāpat, kā Viņš jau taisīja Šedevru; ar Savu Vārdu. Lūk, kā Viņš taisa Savus Šedevrus, jo Tas var būt pilnīgs Šedevrs tikai tad, kad Tas ir pilnīgs Vārds.

Visi netirumi, atkritumi, injekcijas, tas viss salūzis. “Bet debesis un zeme zudis, bet šis Vārds nekad nesalūzis.” Atcerieties, lai noslipētu dimantu, šim darbam ir vajadzīgs pilnīgs darbarīks, to nevarēs izdarīt ar ko pagadās. Es redzēju, kā tās tonnām smagās dzirnas to visu pārmaļ un atdala tur daudzas tonnas, bet dimants iziet tam cauri neskarts. Nē, dimantu tas nesalauž. Tam ir jātiek noslipētam.

¹¹⁰ Lūk, tieši to Viņš dara Savā nekad nemainīgajā metodē. Mēs redzam, ka Maleahijas 3. nodaļā Viņš pateica: “Es esmu Dievs, un Es nemainos.” Viņš nevar izmainīt Savu metodi.

¹¹¹ Un tā, Viņš sāka Ābrahāmā. Pēc tam, kad bija kritis pirmais šedevrs, Viņš sāka Ābrahāmā, ar pamatu, lai uzbūvētu vēl vienu šedevru.

Viņš sāka Vasarsvētku Dienā, lai uzbūvētu vēl vienu Šedevru, oriģinālo Sēklu, Vārdu. Viņš sāka pirmajā Draudzē. Kas tā bija? Sēkla, Vārds, izpaužies Vārds, apsoliņums, kas bija dots. Joēls sacīja: “Tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, jūsu sirmgalvjī sapņos sapņus, jūsu jaunekļi redzēs parādības.” Tas, ko Viņš dara pēdējās dienās, divās, pēdējos divus tūkstošus gadus.

¹¹² Paskatieties, un tas sākās kā oriģināls. Kā sacīja Jēzus: “Dieva Vārds ir Sēkla, ko iesēja sējējs.” Un Viņš bija tas Sējējs. Sēkla bija Vārds. Un, ievērojiet, jebkura sēkla, kas paliek viena, nekad neko nedod. Tai ir jākrit zemē, lai no jauna nestu savus

augļus. Un šī Sēkla, šī pilnīgā Draudze, nokrita zemē Nikejā, Romā, kad viņa kļuva par konfesiju.

¹¹³ Lūk, vēsturnieki, atcerieties to. Un arī jūs, kas dzirdēsiet šo ierakstu, izpētiēt to un pārbaudiet, vai tā tas nav. Draudze nomira Nikejā, Romā, kad oriģinālā Vārda vietā viņa pieņēma dogmas un mācības. Kas tas bija? Dievs bija parādījis, caur to pirmo Draudzi, ka Viņš bija Dievs. Viņam bija Draudze, kas bija pilnīga; taču Draudzei, kā jebkurai citai sēklai, ir jānokrit zemē un jānomirst. Un tā, viņa nokrita zemē un nomira, un iznīka.

¹¹⁴ Ziniet, es te nesen izlasīju vienu grāmatu. Kāds uzrakstīja grāmatu un nosauca to *Klusējošais Dievs*. Varbūt jūs esat to lasījuši. Es aizmirsu, man—man šķiet, ka Brambaks. . . Nē, es nezinu, es neesmu pārliecināts, kurš tieši to sarakstīja. Bet es nevaru atcerēties. Man tā ir kabinetā. *Klusējošais Dievs*, raksta: “Dievs tūkstošos tumšo viduslaiku gadus mierīgi sēdēja un pat nepakustināja ar roku, un vēroja, kā uzticīgie mocekļi dodas uz lauvu bedri un kā tos dedzina romieši; visvisādas slepkavības; sievietēm norāva viņu drēbes, ar darvu aizdedzināja viņu garos matus, un viņas sadedzināja.” Atcerieties, ka isie mati pirmoreiz parādījās tieši Romā. Bet kristiešu sievietēm bija gari mati, tāpēc viņi—viņi iemērcā tos darvā un aizdedzināja, un viņas sadedzināja, un kailas; izbaroja viņus lauvām. Un šis rakstnieks turpina, lai pateiktu: “Kur tad ir tas Dievs?”

Ak, cik akli reizēm ir cilvēki! Vai tad jūs nezināt, ka tai Sēklai bija jānomirst! Viņš nemēģināja viņus atbrīvot. Viņi aizgāja ar uzvaru. Viņi aizgāja asiņojot un mirstot, atdodot savas dzīvības. Kāpēc? Tā bija Sēkla. Tai sākumā bija jākrit zemē, tas ir teikts Jāņa 12. “Kviešu graudam ir jākrit zemē un tur jāamirst; un ne tikai jāamirst, bet jāsapūst.” Taču tā konfesija it nemaz nezināja, ka tā Dzīvība joprojām bija tur. Kaut arī pati draudze. . .

¹¹⁵ Tajā Nikejas Padomē, kur piecpadsmit dienas notika asiņainas politiskas debates, kad ienāca tie aristokrāti un gribēja injicēt draudzē tās augstās amatpersonas. Un no tā tukšneša nāca pravieši, kas barojās no augiem un bija ietīnušies dzīvnieku ādās, isti pravieši, bet tie izmeta viņus ārā. Kāpēc? Sēklai ir jānokrit zemē. Tai ir jānomirst.

¹¹⁶ Tā nomira tumšajos viduslaikos, dziļi zem tumšajiem dubļiem. Viņi domāja, ka tās vairs nav. Jūs zināt, ka Jāņa Evaņģēlija 12:24 Jēzus sacīja: “Ja kviešu grauds nekritis zemē, tas paliks viens.” Un pirmā Draudze bija tā reprodukcija, tā Līgava, tā Sēkla, tas izpaustais Vārds, kas nokrita zemē Nikejā, Romā.

¹¹⁷ Paklausieties, Draudze, visās valstīs, kas to dzirdēs. Lūk, kur ir tie dubļi: tās ir tās konfesijas. Tieši tur Vārds tika sists krustā, un viņi pieņēma dogmas. Un simtus un simtus tumšo viduslaiku gadus Vārda Spēks un izpausme bija apslēpts pasaulei. Valdīja

tikai katolicisms. To zinām mēs visi, ja lasām vēsturi. Valdija tikai katolicisms.

¹¹⁸ Taču tu—tu nevari noslēpt Sēklu, kurā ir diglis, Tā noteikti izdīgs, jo (kāpēc?) tas varenais Skulptors strādā. Viņš uzceļ no jauna. Tāpēc Viņš. . .

Sēkla iekrita zemē, Vārds.

¹¹⁹ Kad mēs redzam Svēto Pāvilu, Pēteri, Jēkabu, Jāni, visus tos, kas uzrakstīja Vārdu. Un viņi uzrakstīja, Vārds, ko viņi uzrakstīja, kļuva dzīvs un dzīvoja, un Tas dzīvoja. Un mēs atrodam, ka pēc tam, kad tas sāka nobriest, Jānis sāka rakstīt vēstules, viņš tika izmests uz Patmas salas pēc tam, kad viņu divdesmit četras stundas bija dedzinājuši eļļā. Taču Vārdam ir jāizaug. Tam ir jātiek uzrakstītam. Viņi nevarēja ar eļļu izvārt no viņa ārā Svēto Garu, tāpēc viņam nekas nenotika. Viņa darbs nebija pabeigts. Viņš nomira dabīgā nāvē.

¹²⁰ Polikarps, kas bija Jāņa māceklis, turpināja nest Vārdu. Bet no Polikarpa nāca Irenejs. Un Irenejs bija liels Dieva vīrs, kurš ticēja tieši tam pašam Evanģēlijam, kādam ticam mēs. “Vārds ir nobriedis.” Draudze centās To izspiest ārā.

¹²¹ Visbeidzot tas nonāca līdz Nikejai, Romai, un tur viņa krita zemē, pēc svētā Martina, un tika nogalināta. Svētais Martins ticēja tieši tam, kam ticam mēs. Viņš stāvēja par to pašu: par kristību ar Svēto Garu, par ūdens kristību Jēzus Vārdā. Viņš stāvēja tieši tur, kur stāvam mēs. Un viņš bija pravietis un ticēja pilnam Dieva Vārdam. Un galu galā viņi tika sisti krustā un iemīcīti zemē, un gulēja tur simtiem gadu, līdz tā no ārpuses sapuva, Sēkla. Vecie ķermeņi sapuva. Es biju San Andželo, katakombās un es redzēju, kur viņi nomira, un viņu salauztos kaulus un pārējo. Galu galā viņi sapuva, un viņu kauli izzuda, bet Dzīvība joprojām bija tur.

¹²² Tas kviešu grauds, kas nokrita zemē tur. . . Nikejas Padomē, tas sāka dzīt asniņu Mārtiņā Luterā. Tāpat kā sāk augt jebkurš grauds vai kviešu grauds; kad sēkla ir sapuvusi, parādās dzīvība. Un tā sāka parādīties Mārtiņā Luterā. Kas bija pirmais, ko viņš izdarīja? Noraidīja katoļu konfesiju, protestējot, ka tai nav taisnība. Jo viņš sacīja: “Taisnais no ticības dzīvos.” Kas tas bija? Maza, vārģa Dzīvība, kas izdzina pāris mazus asniņus. Tie bija luterāņi. Protams, tas neizskatās kā tas kviešu grauds, kas nokrita zemē, taču Dzīvība šeit jau sāk list ārā.

¹²³ Pēc tam tas turpinājās stiebrā. Kas notika pēc tam? Džona Veslija laikā, ko viņš izdarīja, kad viņš atnesa svēttapšanu? Viņš palika ar Vārdu. Un kas notika? Luterāņi bija organizējuši un izveidojuši organizāciju, tāpēc bija pienācis laiks, kad kaut kam bija jānotiek. Tiek veidots šedevrs. Ko viņš izdarīja? Ko viņš izdarīja? Viņš protestēja pret Anglikāņu baznīcu, iznāca reformācijā, kā vārpas slotiņa. Kas tas ir? Šeit sēklā atgriežas Dzīvība, tā aug.

124 Lūk, stiebrs neizskatās pēc sēklas, tāpat arī slotiņa.

125 Un tā, pentakostu brāļi visās zemēs, es gribu, lai jūs ieklausāties, mani brāļi. Ja šis ir pēdējais Vēstījums, kuru es sludinu, Tas ir mans šedevrs. Vai jūs esat ievērojuši, kad kvieša... kvieša grauds, kas iekrīt zemē, kad tas sāk veidoties par tā—tā graudu?

126 Pavērojiet dabu. Daba ir Dievs, precīzi. Dievs darbojas dabā, tas ir viss, ko Viņš var. Taču pentakostu atmoda, kas pēc viņu domām bija tā Sēkla, tā nebija. Tagad skatieties. Taču parādījās kaut kas ļoti līdzīgs tai Sēklai. Paskatieties, ko Jēzus sacīja Mateja Evaņģēlijā 24:24, ka: “Pēdējās dienās tie divi gari būs tik cieši kopā, ka tas pieviltu pat Izredzētos, ja iespējams.”

127 Un tā, tas stiebrs it nemaz neizskatījās pēc sēklas; tāpat arī tā slotiņa neizskatās pēc sēklas. Taču pievērsiet uzmanību, lūk, nevis Lutera dienās, bet pēdējā dienā.

128 Pirmā lieta. Šeit sēž zemnieki, kas ņemas ar kviešiem. Pats pirmais, kas parādās no kviešu sēklas, tev teju vai šķitis, ka tas ir grauds, taču (kas tas ir?) tā ir sēnala. Tas veido to, kas ir apkārt graudam, lai tajā atrastos sēkla. Tas veido šo miziņu. Taču sēnala nav sēkla, tāpat kā nebija stiebrs vai slotiņa. Tādējādi tas ir tikai dzīvības, kvieša grauda, nesējs. Redziet, Jēzus par to runā Jāņa 12. nodaļā.

129 Kviesis pēc slotiņas (pēc Veslija) izveido sēnalu, kas vairāk nekā viss pārējais izskatās pēc grauda. Sēnala visvairāk izskatās pēc grauda. Tā vienmēr izskatās ļoti līdzīgs tam graudam, kas nokrita zemē. Un, kad izaug stiebrs, tajā ir Dzīvība, taču, protams, tas nav grauds. Izaug slotiņa, ziedputekšņi, tas joprojām nav grauds. Un pēc tam izaug sēnala, un tai ir tieši tāda forma kā kviesim, tieši tāda kā kviešu graudam, tomēr tas nav kviesis. Tieši tāda paša forma, pilnīgi.

130 Pentakosti iznāca tieši tāpat, kā būtu iznākuši kvieši. Katrs iznāk no otra, iznāk no otra, bet viņi ir tikai nesēji. Viņi ieiet konfesijā. Lūk, ko izdrija pentakosti, viņi iegāja konfesijā. Ko izdrija vasarsvētku draudzes, kad tie iznāca nu gluži kā grauds? Viņi uzreiz pagriezās atpakaļ gluži kā Atklāsmes 17. nodaļā, un kļuva par vienu no māsām konfesijām. Tieši tā ir. Tieši to sacīja Jēzus.

131 Tagad skatieties. Evaņģēlijs izies caur Lutera, caur Vesliju, uz pentakostiem, un pēdējās dienās tas pieviltu pat pašus Izredzētos, ja tas būtu iespējams. Izredzētie! Ak, pentakostu brāļi, vai tad jūs neredzat?

132 Kviesis, kad tas sāk veidoties, ir tieši kā sēkla, tas sāk veidoties kā sēkla, taču tā ir sēnala. Tas kļuva par konfesiju, notika tieši tas pats, kas tika izdarīts tur Lutera laikā. Tieši to, attiecībā uz draudzēm, pierāda Atklāsmes 17. nodaļa.

¹³³ Un tā, oriģinālās Sēklas grauds nokrita Nikejā, jo tā bija pirmā konfesija.

¹³⁴ Paskatieties, lūk, tā Dzīvība, kas bija stiebrā, slotiņā, tā visa tagad noslēdzas Sēklā. Tā Dzīvība, kas iznāk no oriģinālās Sēklas, iziet cauri dažādiem procesiem (trīs dažādiem procesiem) un pēc tam atgriežas atpakaļ, līdz tā nonāk līdz Tās oriģinālajam stāvoklim. Aleluja! Ak vai! Es esmu vislaimīgākais cilvēks pasaulē, jo Dievs man ir ļāvis To ieraudzīt! Paskatieties, cik pilnīgi saskan Vārds un tie (daba).

¹³⁵ Tieši tāpat, kā mēs pierādām augšāmcelšanos: saule lec, saule noriet; atkal uzlec.

Lapa nokrit no koka, tur lejā, sula nolaižas saknēs; un atkal atgriežas, un—un līdz ar to atkal parādās lapas. Tās nokrit uz zemes, koka dzīvība tās atkal uzsūc, kalciju un kāliju, un atkal to nogādā līdz citai lapiņai.

Redziet, visa daba, pilnīgi viss darbojas saskaņā ar—ar Dieva Vārdu. Un te nu tas ir, precīzi, nevainojami šajos Draudzes Periodos. Lūk, kāpēc nonāca Svētais Gars un to visu uzzīmēja, un padarīja mums to redzamu tā, kā Viņš to izdarija. Tieši tā.

¹³⁶ Ievērojiet, lūk, tā Dzīvība, kas bija sēnalā. Kas bija stiebrā, slotiņā un sēnalā, tā visa savācas Sēklā. Un tā Dzīvība, kas bija stiebrā, aizgāja, viens aizgāja, lai izveidotu citu. Taisnošana sagatavoja ceļu svēttapšanai; svēttapšana sagatavoja ceļu kristībai ar Svēto Garu; kristība ar Svēto Garu sagatavoja ceļu Pašam Svētajam Garam, lai tas nonāktu visā pilnībā, atkal atpakaļ pie Vārda, lai darītu Sevi redzamu.

¹³⁷ Taču tas, kas pārtop konfesijā, tas mirst. Līdzīgi kā Dzīvība Luterā aizgāja, lai izveidotu Vesliju; un—un no Veslija Tā aizgāja uz pentakostiem; un no pentakostiem, lai izveidotu oriģinālo Sēklu. līdz pat pentakostiem, izgāja no Veslija, līdz pat šim laikam. Lūk, kāpēc pentakosti izgāja no Veslija, jo tā nebija konfesija, pentakosti. Pēc tam pentakosti sāka kļūt par konfesiju, un (kas tad notika?) tas palika par sēnalu. Bet izskatījās, ka tas ir Tas īstais.

¹³⁸ Vai kāds, cik daudzi ir redzējuši, kā sāk augt sēkla— kviešu sēkla? Kas tur ir pašā sākumā? Tā izskatās tieši kā sēkla, taču tā ir sēnala.

Vai redzat tās trīs stadijas? Stiebrs, slotiņa jeb putekšņi; pēc tam sēnala; un pēc tam no sēnalas iznāk oriģinālā Sēkla. Saprotat? Nevis kaut kāda Sēkla; bet tās pašas Sēklas Dzīvība izauga cauri tam visam, lai nonāktu līdz Sēklai. Āmen, āmen! Vai jūs to saprotat? Kas tas ir? Augšāmcelšanās, atgriešanās atpakaļ pie Šedevra, kā Tas, kas iekrita zemē.

¹³⁹ Pentakosti iznāca no Veslija, jo Veslijs bija organizācija. Pentakosti iznāca, nebūdami organizācija, bet pēc tam par tādu palika. Tam bija jānotiek, lai izveidotu sēnalu. Patiesais

Dzīvības Vārds, kas bija uz tās, bija ceļā uz oriģinālo Graudu cauri šim stadijām. Cauri stiebram, pēc tam apputeksnešana; no apputeksnešanas uz sēnalu; bet no sēnalas Tas kļuva par Sēklu.

¹⁴⁰ Nevis stiebrs, slotiņa, sēnala, būdami dzīvi (savā agrinajā atmodā) viņi spēja saturēt noteiktu daļu no tās Dzīvības Sēklas, taču, kad viņi organizējās, Dzīvība no tā aizgāja. To pierāda visa vēsture. Neviena organizācija nekad neko nav izdarījusi pēc tam, kad tā organizējās. Tā bija mirusi. Pareizi.

¹⁴¹ Pavērojiet, Dzīvība tagad neapstājas. Tā virzās tālāk.

¹⁴² Paskatieties, tas, ko viņi bija izdarījuši, viņi visi bija izdarījuši, ir pierādīts ar vēsturi, tieši tā ir gājusi draudze, lai vairs nekad nebūtu Viņam noderīga. Organizācija tiek nolikta uz plauktiņa. Visā vēsturē nav bijusi tāda draudze, kura nebūtu mirusi pēc tam, kad tā organizējās. Organizācija mira un vairs nekad neuzcēlās. Vai tad jūs to neredzat? Aklais cilvēks, atver savas acis! Daba un Vārds pilnīgi saskan un uzreiz pierāda, ka Tā ir Patiesība, ka tā ir Patiesība. Ka Dzīvība aiziet no stiebra, lai veidotu slotiņu; no slotiņas Tā izveido sēnalu; un no sēnalas Tā atkal paliek par Oriģinālu. Ievērojiet, tā nekad vairs nebija Viņam noderīga.

¹⁴³ Tas, kā šī dzīvība virzās kviešu graudā, ir vairāk ievēribas cienīgi, nekā tas notiek kokā. Dievs pielidzina Savus ļaudis kokiem, saprotiet, kokā dzīvība nolaižas lejup un atkal paceļas augšā; nolaižas lejā un paceļas augšā; saprotiet, tā noiet lejā un atkal paceļas augšā. Taču kviešu graudā tā dodas augšup no sākotnējā stiebra . . . caur stiebru, slotiņu un sēnalu; un tas, caur ko tā iziet cauri, nomirst, tāpēc tā vairs nevar pa to atgriezties. Kas tas ir? Tas vairs nekam nav derīgs. Tā dodas uz priekšu pretim savai pilnībai.

Āmen! Vai tad jūs neredzat, kāpēc Viņš nekad nav izmantojis kādu organizāciju? Viņš nevar tajā vēlreiz atgriezties. Tā ir mirusi. Bet Dzīvība iet uz priekšu, no viena uz nākošo. Saprotiet, viņi ievieš ticības mācības un injicē. "Kas vienu vārdu pieliks vai vienu Vārdu atņems," saprotiet, viņš ir no Tās nobloķēts. Dzīvības Sēklai ir jāvirzās uz priekšu.

¹⁴⁴ Es to šeit izmantoju kā līdzību par Līgavu, par to Šedevru, kas parādās uz skatuves. Kā tas Šedevrs krita, tā šeit ir Šedevrs, kas ceļas. Tas Šedevrs krita Vasar- . . . Nikejā, Romā, Nikejā. Pēc Nikejas, Romas, Viņa iziet cauri noteiktam procesam, taču Viņa no jauna atgriežas pie tā Šedevra, pilnveidota, jo Viņa ir daļa no tā Vārda, ko Viņš izteica. Viņam būs "Draudze bez traipa un bez krunkas". Tā it nekādā veidā nebūs saistīta ar jebkādu organizāciju vai konfesiju, ar to, kas ir nolādēts. Tā ir izgājusi cauri tām lietām, taču tur tā nekad neatradīsies.

¹⁴⁵ Paskatieties, sēkla pieaug, tā Dzīvība iet uz augšu, nevis atgriežas atpakaļ. Pēc tam vairs nekādas augšāmcelšanās

nebūs. Dzīvība dodas augšup, lai virzītos uz tās pilnību, uz augšamcelšanos.

Ievērojiet, sēnala izdzen... Skatieties, sēnala izstumj no sevis oriģinālo Sēklu. Mēs to redzam Atklāsmes 3. nodaļā.

¹⁴⁶ Lūk, neaizmirstiet, no nevienas citas draudzes, Bibelē, no Septiņiem Draudzes Periodiem, Viņš netika izstumts ārā. Cik daudz to atceras? Viņš iziet cauri Draudzes Periodam, lai dotos tālāk un izdarītu kaut ko vēl. Bet, te nu Tas ir. Vairāk nekā nav. Bet Skulptors atkal ir atgriezies pie pilnības, Vārds. Saprotat? Neiet atpakaļ. Cik ļoti Tas atšķiras. Jā. Ak!

¹⁴⁷ Un paskatieties, pēc tam sēnala, kad tā izaug, izskatās tieši kā Grauds. Taču, kad tā Grauda Dzīvība sāk atstāt sēnalu, lai ieiētu iekšā, lai izveidotu Graudu (Ligavu), sēnala atveras un padzen Graudu. Vai tad tā nav? Daba, tieši to viņa izdarīja.

¹⁴⁸ Atklāsmes 3. nodaļā mēs uzzinām, ka Lāodikejas Draudzes Periods izlika Viņu ārā. Lūk, skatieties, tas nenotika citos periodos, jo bija jātiek izveidotam vēl kaut kam. Tas vienkārši izgāja cauri un pārgāja nākamajā. Es visu laiku esmu jums teicis, ka nekādas konfesijas vairs nebūs. Mēs esam beigās. Un viņi izlika Viņu ārā, jo (kāpēc?) Viņš—Viņš—Viņš atkal ir Vārds. Viņš ir tāds, kā Tas, kas tur nokrita. Viņš ir tā pati Mācība, kāda atnāca no sākuma.

¹⁴⁹ Kad Vārda Sēkla sāk augt, sēnala To no sevis atgrūž. Dzīvība atstāj visu pārējo, lai sekotu Viņam. Lūk, tie ir isti ticīgie, viņi seko Dzīvībai, lai kur arī Dzīvība neietu.

¹⁵⁰ Tāpat kā Israēlā, pilnīga līdzība, ja vien mums ir laiks; man ir atlikušas tikai dažas minūtes. Taču pilnīgā līdzībā sākumā, it visur, kurp devās Uguns Stabs, bija Dzīvība. Dievs bija tā Gaisma. Un nav svarīgi, vai bija pusnakts vai arī viņi atradās labi izvēlētā vietā: kad tas Uguns Stabs kustējās, skanēja bazūne, un Israēls kustējās kopā ar To.

Aleluja! Un, kad atskanēja bazūne, Mārtiņš Lutērs izgāja ārā kopā ar To. Bet viņš organizēja, izpostīja... nevis viņš pats; tie cilvēki pēc viņa. Un tad Dievs paņēma no tā Dzīvību, nesa To tālāk, bet to guldīja kapā.

¹⁵¹ Pēc tam iznāca Veslijs. Viņš ieraudzīja to lielo organizāciju, tāpēc viņš sāka pūst svēttapšanas bazūni, vairāk Vārda. Saprotat? Kad viņš to izdarīja, viņi izgāja, uzreiz—uzreiz izgāja, no Lutera uz metodistiem.

¹⁵² Un, kad To ieraudzīja pentakosti, viņi sāka pūst bazūni, bija laiks atgriezties dāvanām. Vai redzat, ko viņi izdarīja? Viņi pūta bazūni un uzreiz izgāja. Pēc tam viņi organizējās.

Taču atcerieties, pēc sēnalas, mēs zinām tās trīs stadijas, neatliek nekā cits, kā vien Grauds. Ak, Dievs! Un tad tas Grauds tiek izlikts no tā visa ārā. Āmen un āmen! Sēklas Vārds

sāk Sevi veidot, Dzīvība tiek paņemta no . . . Lūk, skatieties, ja Līgavainis sākumā, pirmais Līgavainis . . . Tur parādās Līgava.

¹⁵³ Atcerieties, Draudze sākās Vasarsvētku dienā un Tā krita Nikejā. Tā izdzina asnu, nevis kā istis Grauds, nē; tur bija kaut kas no tās Dzīvības, taču tā izdzina asnu, lai uztaisītu organizāciju. Un Tas izgāja cauri tai organizācijai. Un ko Tas izdarīja pēc tam? Pēc tam Tas aizgāja no tās organizācijas, Tas aizgāja uz citu organizāciju, iegāja vēl vienā Vārda stadijā; taisnošana, svēttapšana, kristība ar Svēto Garu. Redzat? Un, kad Tas izgāja caur to stiebru un procesu, Tas turpināja vēl vairāk augt.

¹⁵⁴ Atcerieties, ka ziedputekšņi ir līdzīgāki, ka slotiņa ir līdzīgāka Sēklai nekā stiebrs. Un sēnala ir līdzīgāka Sēklai, nekā bija slotiņa. Taču Pati Sēkla ir ārpus tā visa. Saprotat? Tā vienkārši izmantoja to kā transportlīdzekli, lai izvestu Sevi tam visam cauri.

¹⁵⁵ Paskatieties, Līgava. Ja jau iesākumā Līgava, tas ir, Līgavainis bija Vārds; un tādā gadījumā, ja Līgava ir paņemta no Līgavaiņa, tātad arī Tam ir jābūt Vārdam. Ievērojiet, Līgavai ir jābūt.

¹⁵⁶ Nu, kāpēc gan Līgavainim ir jābūt izpaustam, skaidri redzamam Vārdam? Tāpēc ka Līgava un Līgavainis ir Viens. Viņa vienkārši ir gabaliņš, kas ir atšķelts no Viņa. Tas ir tas Šedevrs. Viņš tika satriekts. Piemēram . . .

¹⁵⁷ Mikelandželo nevarēja to atkal reproducēt. Viņš nevarēja ielikt to atpakaļ vietā.

Taču Dievs to izdaris. Viņš atvedis šo Līgavu, kas ir atšķelta, atpakaļ oriģinālā Vārda sēnā. Un te nu Viņš ir; lūk, kur ir tas Šedevrs, ģimene atkal ir Ēdenes dārzā.

¹⁵⁸ Kā gan šī Līgava to izdaris? Kā gan šis Kviesis to izdaris? Maleahijas 4. nodaļā ir teikts, ka pēdējās dienās tas tiks atjaunots, (kas?), atjaunots tā, kā bija sākumā, aizvedis viņu atpakaļ! “Es atjaunošu,” saka Tas Kungs, “visus tos gadus, ko noēda tārpi un kāpuri, un tie visi pārējie. Es to atkal atjaunošu.” Maleahijas 4. nodaļā ir teikts: “Viņš atkal atjaunos cilvēku sirdis un cilvēku Ticību, kāda bija sākotnējiem tēviem.” Saprotat? Mēs redzam to tieši mūsu priekšā, Draudze. Kur mēs atrodamies?

¹⁵⁹ Un tā, es beigšu pēc dažām minūtēm. Es gribu, lai jūs patiešām ievērojat kaut ko, kas tikko kā notika.

Maleahijas 4. nodaļa ir, lai atvestu atpakaļ, atpakaļ pie oriģināla.

¹⁶⁰ Viņa ir atšķelta no draudzes, no draudzes ķermeņa, viņu ir atšķēlis Viņas Meistars ar to pašu mērķi. Viņa ir Vārds. Tieši tāpat kā Jāzeps tika atšķelts no saviem brāļiem, jo viņš bija Vārds. Un Jēzus tika atšķelts no Saviem brāļiem, jo Viņš bija Vārds. Draudze ir atšķelta . . . Līgava ir atšķelta no draudzes, jo

Viņa ir Vārds. Lūk, kur atkal ir tās stadijas: viena, otra, trešā, saprotiet, pilnīgi precīzi.

¹⁶¹ Vārds, dzīvs un darbībā, Bībeles Ligava, nevis kaut kāda cilvēku izveidota ligava, bet Bībeles Ligava, Dieva satriekta un nomocīta. “Viņā nebija nekā, lai mēs Viņā būtu atraduši ko patīkamu, bet mēs uzskatījām Viņu par Dieva satriektu un nomocītu.” Tā tas ir. Viņa stāv savrup. Viņa ir atšķelta no visām konfesijām, saskaņā ar Atklāsmes 3. nodaļu. Viņa ir atšķelta un atrodas ārpus Lāodikejas Draudzes Perioda, kurā Viņa tika izaudzēta. Saprotat? Šī Draudze izauga Lāodikejas Draudzes Periodā; tā ir sēnala. Taču, ja tās pārējās devās . . .

¹⁶² Vai tad jūs pentakostu ļaudis to neredzat, ka viss pārējais bija sēnala un nomira? Ja tam visam pārējam (stiebram) bija jānomirst, ja slotiņai bija jānomirst, tad arī sēnalai ir jānomirst; organizācijas trīs stadijas.

¹⁶³ Un jūs atceraties, jūs sakāt: “Nu, tur bija ļoti daudz slotiņas. Tur ir daudz tā visa.” Jā. Bija metodisti, baptisti, prezbitērieši, luterāņi, Kristus baznīca, visas tās pārējās lietiņas, kas uz tā sakrita, lapas un viss pārējais, kas bija pie tā karājies, taču oriģināls bija reformācija, lūk, saprotiet.

¹⁶⁴ Viņa stāv viena, tāpat kā Līgavainis, “cilvēku atgrūsts, draudžu nicināts un atgrūsts”. Šādi stāv Līgava. Kas tas ir? Tas ir Viņa Šedevrs, saprotiet, tas ir Vārds, caur kuru Viņš var darboties, izpaust. Noraidīts!

¹⁶⁵ Un tā, stiebrs, slotiņa un sēnala nekad nekļūst par Sēklu, nē, taču visu laiku kļūst aizvien līdzīgāki Sēklai.

¹⁶⁶ Lūk, ražas laikā Sēkla ir atgriezies savā oriģinālajā Dzīvībā, atpakaļ pie Bībeles. Maleahijas 4. nodaļa saka, ka tas tiks istenots tādā veidā. Ak vai, vai! Ir vajadzīgs viss! Lai tas šādi notiktu, Tam ir vajadzīgs viss Vārds. Vai Pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]

¹⁶⁷ Un tā, ko Viņš pateica Atklāsmes 10. nodaļā, kas notiks? Kāpēc bija tas brauciens uz Tūsonu? Lai atvērtu Draudzei. “Tā vēstneša, septītā eņģeļa, septītā eņģeļa Vēstījuma dienās pilnīgi viss Dieva Vārds būs izpausts. Zīmogs, viss, ko bija atstājis stiebrs, visi jautājumi un viss par To tiks skaidri parādīts, izpausts tajā laikā.”

Vai tad tā nav teikts Vārdā? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Tādā gadījumā mēs to redzam. Tad kur mēs atrodamies, saprotiet, kur mēs atrodamies? Ir tikai viena lieta, ir pienācis plaušanas laiks. Viņa ir pilnībā nobriedusi. Viņa jau ir gatava Atnākšanai. Paskatieties.

¹⁶⁸ Nē, tas nekad nebūs Tas. Ražas novākšanas laikā Sēkla ir atgriezies savā oriģinālajā stāvoklī, un tai ir vajadzīgs viss Vārds, lai tā būtu tā Sēkla. Lūk, nevar būt tikai puse no Sēklas; tā neaugs. Saprotat? Tai ir jābūt pilnai Sēklai. Tai nav jāizpauž. . . .

Piemēram: “Es ticu kristībai ar Svēto Garu. Aleluja! Es ticu runāšanai mēlēs.” Tā ir tikai daļa no Sēklas, hm-hm, bet tagad tam ir kaut kas pievienots. Aleluja! Saprotat? Dzīvība, nevis dāvanas; dāvanu Dzīvība. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Mēs esam beigu laikā, brāļi.

¹⁶⁹ Stiebrs, vārpiņa, sēnala jau ir miruši un izkaltuši. Ir tikai viena lieta, kas ar to visu notiks: tiem ir jāsapulcējas Pasaules Draudžu Padomē, lai tie tiktu sadedzināti.

¹⁷⁰ Vārds ir kļuvis par miesu, tieši kā Viņš apsoliya Lūkas 17, Maleahijas 4 un citur, redziet, tā tas ir, Atklāsme.

¹⁷¹ Visa patiesā Dzīvība, kas atradās stiebrā, vārpiņā un sēnalā, tagad savācas Sēklā, gatava augšāmcelšanai, gatava ražas novākšanai. Alfa ir kļuvusi par Omegu. Āmen. Pirmā kļuva par pēdējo, un pēdējā ir pirmā. Tā Sēkla, kas iegāja zemē, ir izgājusi cauri procesam un atkal ir kļuvusi par Sēklu.

Tā sēkla, kas krita Ēdenes dārzā un tur nomira, atgriežas. No tās nepilnīgās sēklas, kas tur nomira, atgriežas uz pilnīgu Sēklu, Otrais Ādams.

¹⁷² Pirmā Ieva, kas krita un tika izmantota otrajā reformācijā... otrajā atnākšanā, lai dzemdētu bērnu, tagad atkal ir kļuvusi par istu Ligavu, Sēklu, atkal kopā ar oriģinālo Vārdu.

Alfa un Omega ir viens un tas pats. “Al- . . .” Viņš sacīja: “Es esmu Alfa un Omega,” neko starpā Viņš nesaka. Hm-hm. “Es esmu Alfa un Omega, Pirmais un Pēdējais.” Tieši tā.

¹⁷³ Pirmā kalpošana un pēdējā kalpošana ir vienādas. Pirmais Vēstījums un (otrais) pēdējais Vēstījums ir viens un tas pats. “Es esmu, es biju Alfā; Es esmu Omegā.” “Būs diena, kas netiks saukta ne par dienu, ne nakti, bet vakara laikā būs vēl Gaisma.” Redziet, Alfa un Omega, tas ir kļuvis par pirmo un pēdējo. Ak vai, brāļi, par to mēs varētu runāt stundām.

¹⁷⁴ Šis varenais ģimenes šedevrs, Otrais Ādams un Otrā Ieva jau ir gatavi dārzam, Tūkstošgadu Valstībai, āmen, atpakaļ uz zemes. Aleluja! Tas varenais Skulptors neatstāja viņus tur guļam. Viņš tam veltīja laiku, tāpat kā Viņš darija miljoniem gadu veidodams pirmo pilnīgo pāri; bet viņi krita. Tagad tam tika veltīti tūkstoši gadu; Viņš atkal veidoja, un, lūk, tagad viņi ir gatavi.

¹⁷⁵ Atnāca Šedevrs un tika satriekts; no Viņa sāna iznāca palidze.

Un Viņa tika uzaudzināta caur to pašu procesu. Lūk, tagad Viņa atkal ir atgriezies; visa daba, Bībele un viss pārējais parāda, ka ir pienācis laiks.

Valstis šķeļas, un Israēls mostas,
 Tās zīmes, kas teiktas mums Bibelē;
 Pagāņu Dienas ir skaitītas, (paskatieties uz
 visiem tiem mēsliem, kas mums ir) tautas,
 šausmu pārņemtas,
 Ak, atgriezieties, izkildušie, pie savējiem.

Tā tas ir. Labāk ienāciet tur ātri, ja arī jūs dodaties.

Es gatavojos beigt, vēl tikai apmēram piecas, desmit minūtes.

¹⁷⁶ Paskatieties, šis izcilais ģimenes šedevrs. Vīrs un sieva nevar būt istena ģimene, ja viņi nav viens. Viņiem tādiem ir jābūt. Ja viņi nav, tad viņi nav laba ģimene; sieva velk vienā virzienā, bet vīrs citā. No tā sanāks šausmīga ģimene. Taču, kad ir saprašanās, mīlestība vienam pret otru, lūk, kas ir ģimene. Un šeit tas bija Dieva šedevrs, un ikviena patiesa ģimene šeit to attēlo. Saprotat?

Un tagad ģimene-Šedevrs atkal ir atnākusi, Kristus un Viņa Ligava, gatavi ierasties. Otrais Ādams, Otrā Ieva tagad ir gatavi atgriezties savās Mājās. Un visa šī aina bija izpirkšana. Atgriezta tur, kur tas bija, saprotiet, pilnīgi precīzi atved to atkal atpakaļ. Vēlāk. . .

¹⁷⁷ Viendien es atrados tur pie Kristīgajiem Uzņēmējiem. Manuprāt, tur bija daudzi no jums. Kad es izdzirdēju to luterāņu priesteri jeb, šķietami, sludinātāju, kas tur nostājās un pateica to jociņu, un uzjautrinājās par to, kam ticam mēs. Un viņš bija tur pie tiem Pilnā Evaņģēlija Uzņēmējiem un runāja tādas lietas. Viņam bija uzvilka tā apkaklīte. Tagad daudzi no viņiem tā dara. Un viņš sacīja: “Nu, cilvēki man jautā, kāpēc es velku sev to apkaklīti, sak: ‘Kā lai tevi atšķir no katoļu priestera.’” Sacīja: “Tur nav nekādas atšķirības, un tādai nevajadzētu būt.” Viņš sacīja: “Mēs visi esam Dieva bērni.” Viņš sacīja: “Es zinu vienu katoļu priesteri, kas ir visuresošs, saprotiet, viņš var būt klātesošs it visur.”

¹⁷⁸ Lūk, tu nevari būt visuresošs, ja neesi vizzinošs. Pat Dievs nav visuresošs; Dievs ir vizzinošs. Visu zinošs, kas padara Viņu visuresošu, Viņš zina pilnīgi visu. Taču, lai būtu Būtne, Viņam ir jābūt vienā Būtnē. Būdams vizzinošs—vizzinošs, Viņš var būt visuresošs. Tāpēc ka Viņš zina visu un zināja to pirms. . . Pirms pasaule sākās, Viņš zināja, cik daudz būs mušu, utu, cik daudz būs blusu un cik reizes tās pamirkšķinās savas acis, un it visu par to, saprotiet, jo Viņš ir visuresošs. Tu nevari būt vizzinošs—vizzinošs, ja tu neesi bezgalīgs. Un ir tikai viena lieta, kas ir bezgalīga, Dievs. Amen! Un tad mēs. . .

¹⁷⁹ Kas tas ir? Tas ir velns, kas ved viņus pa tiešo uz to kautuvi. Tajā ieiet viņi visi, tieši tā, kā saka Bībele. Un te nu tas ir, redziet, ienāk tieši vasarsvētku draudžu vidū, un uzreiz aizvilka viņus uz turieni, tieši kā. . . Kāds tas ir laiks!

¹⁸⁰ Ak, pēc tās liecības kāds man pateica. . . Es—es. . . Labi, ka es pārāk daudz nepateicu, jo viņi, droši vien, būtu ielikuši mani tur cietumā. Taču es vienkārši nodomāju: “Te nu tas ir.”

Cilvēki, kuri ir apmācīti, zina. “Gudrie atpazīs savu Dievu tajā dienā,” ir teikts Daniēla grāmatā. Tieši tā. Redziet: “Gudrie pazīs savu Dievu.” Viņi to visu vēro.

¹⁸¹ Taču, kad es redzu to notiekam, un tie pentakosti tur stāv kopā ar viņu! Pat Orals Roberts *šādi* paskatījās uz mani. Es sacīju: “Ak vai!” Hm! Bet stāv tur ar izglītību, nopulēti, ziniet, un viss kas tāds.

¹⁸² Ne jau šādi Dievs pulē Savējos. Viņš nepulē Savējos ar izglītību. Viņš pulē pazemībā, Viņa izpaustā Vārda spēkā, parādot Grauda formu, no kā tie iznāca.

¹⁸³ Un tā, kāds man pateica, sacīja: “Brāli Branham,” sacīja, “ir viena lieta, kas man par tevi nav skaidra.”

Es sacīju: “Kas tas ir?”

¹⁸⁴ Mēs stāvējām tur zālē. . . man šķiet, māsa Dauha un pārējie, pēc tam, kad es biju sarokojies ar Bilu un mēs visi stāvējām; un visi aizgājām aiz stūra, visa tā cilvēku grupa. Un viens kalpotājs izspraucās cauri, apkaklīte ap kaklu, viņš sacīja: “Kāpēc jūs vienmēr kliezdat uz cilvēkiem?” Viņš sacīja: “Tie cilvēki tic, ka jūs esat Dieva kalps, esiet maigs un jauks pret viņiem, un tā tālāk.” Sacīja: “Katru reizi, kad es dzirdu jūs iznākam, jūs kliezdat uz sievietēm, ka viņām ir īsi mati, un par šortu nēsāšanu un kosmētikas lietošanu, un visas tās pārējās blēņas; un kļaiģājat uz cilvēkiem un stāstāt viņiem, cik viņi ir auksti un formāli, un vienaldzīgi.” Sacīja: “Kāpēc jūs to darāt?” Sacīja: “Tie cilvēki mil jūs. Kā gan jūs varat būt milošs Dieva dēls un darīt kaut ko tādu?”

Es nodomāju: “Kungs, ļauj man atbildēt šim gudrajam viram. Saprotat? Vienkārši ļauj man atbildēt viņam kaut kā tā, lai viņš pakārtos pats savā cilpā.” Jā.

Es es sacīju: “Labi,” es sacīju, “ser, vai jūs kādreiz esat lasījis par ievērojamo mūzikas producentu vārdā. . . ievērojamo komponistu vārdā Bēthovens?”

Viņš sacīja: “Ak, protams, es esmu lasījis par Bēthovenu.”

¹⁸⁵ Es sacīju: “Droši vien viņš izmeta veselus papirgrozus ar saplēstiem melnrakstiem, bet pasaulei viņš iedeva šedevrus.” Viņš klusēja un vairs ne vārda nepateica. Es sacīju: “Kad viņš sēdēja savā studijā, būdams zem iedvesmas, viņš kaut ko pierakstīja. Viņš gāja uz savu studiju un lūdzās. Ja tas nebija labi, viņš to saplēsa un izmeta to papirgrozā. Taču, kad viņš bija to pabeidzis, visu iedvesmu, pasaulei bija šedevrs.”

Ak, kā Vārds cērt, taču Tas rada šedevrus; hm-hm, atdala visu sēnalu un stiebru. Tas rada Šedevru.

¹⁸⁶ Man ir palikušas septiņas minūtes, lai izstāstītu jums, kas notika aizvakar, lai mēs varētu laicīgi aiziet. Trešajā jūlijā es šeit sēdēju. . . tur tajā centrā, tirdzniecības centrā, pavisam netālu no mums. Es esmu bijis Pīgalē, Romā, Francijā, un es esmu bijis Ņujorkā, Losandželosā. Taču visizvirtušākās sievietes, kādas vien savā dzīvē esmu redzējis, ir Džefersonvilā, Indiānas štatā. Savā dzīvē es neesmu redzējis tik daudz nepieklājības un neķitribas, kā es redzu starp šiem cilvēkiem. Es tur sēdēju, un mana sirds tā sāpēja, un Tas Kungs iedeva man viziju.

Tagad es izstāstīšu to viziju. Es nezinu, vai es varu to izskaidrot, taču tā ir pirmā reize, kad es—es stāstu to viziju.

¹⁸⁷ Es iekritu transā. Un, kad tas notika, tur ar mani Kāds bija. Es neredzēju to Personu. Tā bija tikai Balss. Un es—es paskatījos. Un, kad es—es paskatījos tajā virzienā, Viņš sacīja: “Būs redzams Līgavas priekšskatījums.”

Un es paskatījos, tas nāca pie manis, un es redzēju viss—visskaistākās sievietes šķīstā apģērbā, kādas vien savā dzīvē esmu redzējis. Taču izskatījās, ka katra no viņām bija apģērbta citādāk. Viņām visām bija gari mati. Un viņām bija garas piedurknes un svārki, un tā tālāk. Jaunas sievietes, viņas izskatījās, es teiktu, apmēram divdesmit gadus vecas.

¹⁸⁸ Lūk, šeit manā priekšā stāv atvērta Bībele. Saprotat? Es varu pateikt tikai to, ko es redzēju.

Ja jūs teiksiet: “Uz ko tu skaties?” Es skatos uz pulksteni. “Ko tu meklē?” Es meklēju cilvēkus, skatos uz cilvēkiem. “Uz ko tu skaties?” Es skatos uz Bībeli. Lūk, kas tas ir. Es stāstu Patiesību. Tas ir tas, ko es redzu. Un es varu pateikt tikai to, ko es redzēju. Es—es nezinu, ko tas. . . visu par to. Man vienkārši ir jums jāizstāsta.

¹⁸⁹ Taču, kad šī Līgava, Viņa skatījās tieši uz. . . Tas, kas ar mani runāja, un es, mēs stāvējām kopā. Viņas acis, Viņa bija visšķīstākā, pēc izskata visjaukākie cilvēki, kādus es savā dzīvē esmu redzējis. Šķīta, ka viņu tur bija kāds ducis vai vairāk, vienkārši. . . Es nezinu, cik daudz bija katrā rindā, bet tur vienkārši bija tāda grupiņa. Un Viņa pagāja garām, tā miļi un patīkami. Un, kad Viņa gāja garām, Viņas acis skatījās augšup. Ak, Viņa bija skaista! Es skatījos uz Viņu, kad Viņa gāja garām. Viņš sacīja: “Tagad mēs apskatīsim. . .” Sacīja: “Tā ir Līgava.”

“Tagad mēs apskatīsim draudzes.” Un viņas nāca. Es ievēroju, kā viņas uznāca. Un, kad viņas uznāca, katra no tām, tā izskatījās, kļuva sliktāka. Es nekad dzīvē nebiju redzējis tik neķitru baru.

Un, kad Viņš sacīja: “Nākošā,” es izdzirdēju troksni. Un Viņš sacīja: “Nākošā,” sacīja, “lūk, nāk Amerikas grupa.”

¹⁹⁰ Lūk, es esmu amerikānis, taču no—no tā man kļuva nelabi. Es neesmu tik daiļrunīgs, lai pastāstītu jauktas auditorijas priekšā

to, kas tur notika. Es—es—es. . . Bet jums būs jālasa starp rindām. Taču, kad nāca tās sievietes, viņu lidere bija ragana. Viņai bija liels, garš deguns un milzīga mute. Un viņas visas bija apģērbtas tādā kā apakšveļā, šeit lejā; bet augšdaļā bija tikai lentīte, tāda neliela, apmēram centimetru plata, kura gāja augšup un, lūk *šādi*, viņām apkārt. Un katrai sievietei bija kaut kas līdzīgs. . .

¹⁹¹ Daudzi no jums pirms daudziem gadiem, vai atceraties, kad mēs griezām papīru, ziniet, avizi, lai uztaisītu tādu plīvojošo asti? Kurš no jums atceras? Jūs zināt. Nu, manuprāt, to izmantoja karnevālos, ziniet. Lūk, šādi nokarājās, bārkstainais papīrs, sasiets papīrs.

Un viņas kaut ko turēja sev lejā, lūk *šādi*, turēja sev lejā. Bet visa *šī* daļa bija kaila.

Un katrai bija ļoti isi mati, un visur, lūk, šādas sprogainas lietņiņas, ļoti isi mati; un ļoti daudz kosmētikas. Pilnīgi neatšķirās no ielas prostitūtām.

Un viņas gāja ar to papīru un tik vulgāri! Lūk, to papīru viņas turēja sev priekšā. Taču, kad viņas aizgāja garām apskates vietai, viņām aizmugurē. . . Un redzēt, kā viņas gāja garām pirmajās rindās un aizmugurē, un kā viņas uzvedās!

Es sacīju: “Vai tā ir Draudze?”

¹⁹² Un viņa aizgāja. Un viņas dziedāja tās tvista un rokenrola dziesmas, ziniet, vai kā nu tās sauc, ejot lejup, dziedādamas to un iedamas garām.

Es sacīju: “Vai tā ir Draudze?” Un es tur stāvēju, un savā sirdī es raudāju.

Un tā ragana, es uzskatu, ka tas nav nekas cits, bet ka viņa ir. . . Tā ir Pasaules Draudžu Padome, ved viņas taisni lejā pa to ceļu, kur viņa gāja. Viņas aizgāja prom uz kreiso pusi un izzuda haosā, joprojām spēlēdamas to mūziku un izdvesdamas tās divvainās skaņas, un kratīdamas savus ķermeņus te uz vienu, te uz otru pusi. Un tad, tādā veidā, tā tik turpināja soļodamas.

¹⁹³ Un es jau sāku nolaist savu galvu, bet Viņš sacīja: “Uzgaidi, atkal ir jānāk Līgavai.”

Un es paskatījos, un, lūk, tur atkal nāca viņas. Un viņas gāja garām, milīga izskata lēdijas. Iedamas garām, viņas visas skatījās tieši uz mani. Un es ievēroju, ka katra no tām bija apģērbta citādāk. Un vienai, kas atradās aizmugurē, nokarājās gari mati, un tie bija saviti, lūk, *šādi*; varbūt tā bija Vācija vai kaut kas tāds. Un es viņas vēroju.

Un tad, kad viņas sāka iet projām, divas vai trīs no viņām tur aizmugurē it kā pazaudēja soli, Un es grasījos viņām uzkliegt. Un viņas centās atkal iekļauties kopsolī. Un es skatījos uz viņām, un tieši tad vizija izgaisa un aizgāja no manis.

¹⁹⁴ Un tā, lūk, kur ir tās izskaidrojums. Iemesls...Lūk, atcerieties, es tikko kā pierakstiju...Es vēl neesmu pabeidzis, es vēl neesmu pierakstījis tās piezīmes. Taču, šorit sludinādams, es aptvēru, ka tas bija tieši manā svētrunā. Vai jūs ievērojāt, ka tā draudze iznāca apskatei tikai... .

Lūk, tā ir Patiesība, draugi. Debesu Tēvs, Kurš uzrakstīja Vārdu, zina, ka es runāju Patiesību. Saprotat? Es zinu, ka es vienkārši runāju Patiesību.

Un vēl pirms pāris minūtēm es to, šķiet, nezināju, vai arī pavisam nesen, saprotiet. Vai jūs ievērojāt? Līgava parādījās divas reizes; pirmā Sēkla un otrā Sēkla, tās abas ir pilnībā Tas pats. Bet iemesls, kāpēc viņas bija apģēr... . apģērbtas atšķirīgās drēbēs: Viņa nāks no visām tautām, tas izveidos Līgavu. Katrai viņai bija gari mati un nebija kosmētikas, patiešām skaistas meitenes. Un viņas mani vēroja. Tas simbolizē Līgavu, kas iznāk no visām tautām. Saprotat? Viņa, ikviena pārstāvēja kādu tautu, kad viņas soļoja pilnīgā saskaņā ar Vārdu. Saprotat?

¹⁹⁵ Un vēl, man bija jābūt par Viņu nomodā. Ja es nebūšu nomodā, viņa pazaudēs šī Vārda soli, kad Viņa ies garām, ja vien Viņa ies. Iespējams, tad pienāks mans laiks, kad es pabeigšu, saprotiet, kad es būšu beidzis, vai lai kā tur arī nebūtu.

¹⁹⁶ Kas? Viņas atgriezās. Darīdamas visu iespējamo, un viņas atkal nāca, lai tikai nostātos ierindā; jo viņas—viņas bija skatījušās kaut kur citur uz āru, vērojušas to draudzi, kura tikko kā aizgāja haosā. Tikai divas... .Tās priekšējās to nedarija. Tās aizmugurējās, tikai divas vai trīs no viņām, bija it kā nedaudz izgājušas ārpus ierindas labajā pusē, un izskatījās, ka viņas centās tikt atpakaļ ierindā, kad viņas gāja garām. Viņas tikko kā bija pagājušas man garām, ak, blakus, tik tālu, kā no manis līdz sienai, man garām. Un es tur stāvēju. Un pēc tam es vienkārši redzēju, kā tas viss aiziet un pazūd.

Taču, ievērojiet, draudze parādījās apskatei tikai vienu reizi, katra tauta, draudze. Taču Līgava nāca divas reizes. Saprotat, saprotat kas tas bija? Lūk, es to nezināju, taču paskatieties uz to kopā ar manu šī rita Vēstījumu. Es to nezināju. Saprotat?

¹⁹⁷ Sekla nokrita zemē Nikejā. Tā bija oriģinālā Sekla. Un Viņa izgāja cauri šo konfesiju procesam, kuras uzrodas un eksistē tikai vienreiz. Taču Līgava atgriežas atkal pēdējās dienās: "Es atjaunošu." Redziet, tiek radīts Šedevrs. Lūk, kāpēc Viņa parādījās, tika apskatīta otru reizi. Viņa tika apskatīta pirmo reizi, pēc tam viņa tika apskatīta otru reizi. Un otrajā reizē Viņa bija pilnīgi tāda pati, kāda Viņa bija pirmajā reizē. Ak Dievs, esi žēlīgs! Steidzies, steidzies, steidzies, Dzīvībā, ātri ieej Gaudā! Hm-hm.

¹⁹⁸ Visas pārējās vairs neparādījās. Viņas aizgāja, lai vairs nekad neatgrieztos.

Taču Līgava atgriezās, jo Viņa ir Alfa un Omega. Dievs, varenais Skulptors, bija uztaisījis Sev Šedevru, jo Tā ir daļa no Viņa pirmā Šedevra. Tāpat kā Viņš to uztaisīja Ēdenes dārzā un paņēma gabaliņu no tā, un uztaisīja vēl vienu gabaliņu, bet tas tika sabojāts un krita, lūk, visu šo laiku Viņš ir nodarbojies ar tā atjaunošanu. Un Viņš radija šo Šedevru, un tas tika satriekts, lai varētu. . . Tā daļa, kas bija atšķelta, tas bija tāpēc, lai atkal varētu radīt to Šedevru.

¹⁹⁹ Tāpēc Šedevrs un Dieva Dēls, Šedevrs un Līgava, un Tā ir daļa no Viņa, kam ir jābūt Vārda piepildījumam. Vārds ir ticis piepildīts, un mēs esam gatavi Tā Kunga Atnākšanai.

²⁰⁰ Ak, dzīvā Dieva Draudze, nolieciet jūsu sirdis un savu—sevi Dieva priekšā! Tas viss ir patiesība. Es zinu, ka tas izklausās tā: ja jau šī ir tik svarīga lieta, tad tā tiktu izplatīta pa visām zemēm. Tā nekad nav bijis. Viņš nemaina Savu metodi. Vienkārši esiet pateicīgi, Draudze, esiet pateicīgi, ka šodien esat tur, kur jūs esat, ja jūs esat Kristū. Tāpēc ka, redziet, lūk, un kad tas. . .

²⁰¹ Atcerieties, visa tā Dzīvība tiks savākta tieši Graudā, lai aizietu augšāmcelšanā, bet stiebram ir jātiek sadedzinātam. Visam pārējam no tā; sēnalai un visam pārējam ir jātiek iznīcinātam, un tas tiks iznīcināts. Neuzticieties savai, tām konfesijām. Palieciet Vārdā, Dzīvībā, Dievā un Viņa Šedevrā.

²⁰² Kas tad būs Tūkstošgadu Valstībā? Kristus un Viņa Līgava, atgriezušies Tūkstošgadu Valstības dārzā. Āmen!

Viņu milu es, Viņu milu es
Jo Viņš pirmais mani milēja.
Un glābsanu man Golgātā
Viņš nopirka.

²⁰³ Tieši tur Viņš tika satriekts. “Mēs Viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Bet Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un Viņš bija mūsu nelikumību dēļ satriekts.”

²⁰⁴ Vai šorit šeit ir kāds, kas šorit neatrodas šajā Graudā? Un kā Dzīvība šobrīd izvelk savu pēdejo daļiņu no sēnalas, jo tā sēnala izkalst. Cik daudzi zina, ka vasarsvētku draudze izkalst? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Kas tas ir? Dzīvība iet no tās prom. Patiesībā, tā ir aizgājusi. Un, ja šī Līgava ir jau priekšskatījumā, tad man rodas jautājums, vai tādā gadījumā Līgava jau nav savākta? [Brālis Branahms sāk dungot *Viņu milu es.*]

. . . Viņu milu, Viņu milu es
Jo Viņš pirmais mani milēja
Un glābsanu man Golgātā
Viņš nopirka.

²⁰⁵ Tagad ar noliektām galvām. Vai šeit ir kāds, kurš grib, lai viņu piemin? Ja tu jūti, ka tu neesi. . .

Draugi, tas jau ir pārāk saprotami. Man nekad dzīvē nav bijušas vizijas, pēc kurām kaut kas nenotiktu, nesekotu. Es saku Patiesību. Visas pārējās reizes, ja es sacīju Patiesību, Dievs to pierādīja. Tādā gadījumā arī šoreiz es saku Patiesību.

²⁰⁶ Es nezinu, kādā dienā mēs dzīvojam, bet es zinu, ka nekas vairs nav atlicis. Nevar uzrasties kāds politiķis, kurš varētu to visu savest kārtībā. Politikai, valstij ir beigas. Ak, Dievs! Vai jūs, vai jūs nevarat pietiekami iedziļināties, lai—lai to sajustu? Ar šo valsti ir cauri; nevis ar valsti, bet ar valstīm. Šī ir vislabākā no visām, un tai ir beigas. Ja ar valstīm ir cauri, tad ar šo pasauli ir cauri. Un draudzes, manuprāt, pentakosti bija tie vislabākie, bet ar tiem ir cauri.

Ak, Dievs, esi mums žēlīgs!

²⁰⁷ Ja tu Viņu nepazīti, lūdzu, steidzies, steidzies. Ja tu jūtu Dzīvību, izej ārā . . . izej ārā no sava grēka, izej ārā no visa tā, kur tu atrodies. Ieej Graudā, nekavējies. Tu nomirsi stiebrā vai sēnalā.

Lūdziet, kamēr mēs tagad dziedāsim. “Viņu milu es.”

Tagad jums ir jāizvēlas. Mums nav konfesijas, nav nekā. Mums ir tikai Kristus. Jūs esat gaidīti, lai pielūgtu kopā ar Viņu, ar mums, līdz Viņš nāks. Mēs nevaram ierakstīt tavu vārdu kādā grāmatā; mums nav nekādu grāmatu. Mēs gribam, lai tavš vārds ir Dzīvības Grāmatā. Tu vari to izdarīt tikai caur Piedzimšanu. Vai tu negribi to izdarīt tieši tagad? Lūdziet Kristum jaunu Dzīvi, ievest jūs iekšā, ierakstīt jūsu vārdu Viņa Grāmatā, ja tā tur nav. Pēc tam jūs varat būt sadraudzībā ar mums, mēs par to priecātos. “Es . . .”

²⁰⁸ Dārgais Dievs, palidzi tagad katram cilvēkam sevi pārskatīt, pārbaudīt, vai mēs esam Viņā. Tu mūs iemilēji. Tu biji satriekts mūsu dēļ, bet mēs uzskatījām Tevi par Dieva satriektu un nomocītu. Es lūdzu, Dievs, lai Tu izsauc ikvienu. Kungs, runā uz maniem bērniem, uz maniem tuviniekiem, maniem draugiem. Dāvā to, Kungs, tieši tagad, caur Jēzus Kristus Vārdu.

²⁰⁹ Neļauj, lai kāds gaidītu pārāk ilgi, Kungs. Izskatās, ka tas ir ārkārtīgi tuvu. Raža ir patiešām nobriedusi. Vienā no šīm dienām varenais Dieva kombains pārtrauksies pāri zemei, salmi aizlidos uz visām pusēm; bet Kvieši tiks savākti glabātuvē, paņemti augšup, jo Tajos ir Dzīvība. Dāvā, Kungs, lai uz katru lūgumu tiek saņemta atbilde, lai katra lūgšana būtu redzama Tavā priekšā.

²¹⁰ Es lūdzu par viņiem, Kungs. Es lūdzu, lai Tu neļauj nevienam, kas atrodas šeit, aiziet pazušānā, Kungs. Viņiem—viņiem—viņiem nav viegli; viņi—viņi—viņi brauc simtiem jūdžu. Un, lai kāda arī nebūtu mūsu vajadzība, dāvā mums to, Kungs, visu, kas mums nāks par labu, Kungs; nevis to, kas ir labs mūsu acīs, bet kas ir labs Tavās acīs. Mēs gribam stāvēt kā šķīsta jaunava, kas ir Dieva šķīstīta, pārmācīta, lai mēs varētu

būt attirīti no mūsu grēkiem. Un es pienesu savu lūgšanu par viņiem, Kungs.

²¹¹ Es—es nezīnu, kā lūgties. Mēs—mēs runājam ar Vareno Dievu. Un kas tad ir cilvēks, kāds gan mirstīgais varētu izveidot pareizu lūgšanu dzīvā Dieva priekšā? Taču, Kungs, mani nepareizi izrunātie vārdi, un mani—un mani nepareizi lietotie lietvārdi un vietniekvārdi; ja Tu viendien varēji iemācīt abeci mazam puisītim un—un uztaisīt teikumu, tad Tu—Tu vari neievērot manus lietvārdus un vietniekvārdus un vienkārši skatīties uz to, kam es ticu, Kungs.

Es ticu Tev. Es ticu šim Vārdam. Un es ticu par katru, kas atrodas šeit. Un es—es nesu viņus pie tā Altāra, Kungs, ticībā, kur starp mums un Vareno Jehovu ir Viņa Dēla Jēzus Asinis. Un Asinis runās mums par labu. Kad Tu satrieci Viņu Golgātā, Tu sacīji: “Runā!” “Viņu klausiet!” “Un šis Asinis,” saka Bībele, “runā spēcīgāk nekā jēra asinis Vecajā Derībā, jo Kristus Asinis runā spēcīgāk nekā Ābela asinis; spēcīgāk.” Un runā, Kungs, mums izpirkšanu, kamēr mēs saucam caur Asinīm.

²¹² Varena Dzīvības Tēvs, pieskaiti mūs, Kungs. Ja mēs—ja mēs esam grēkojuši, paņem to prom no mums. Mēs, mēs negribam būt tādi, Kungs. Mums nav tādu nolūku.

Un mēs aptveram, ka mēs dzīvojam šādā briesmīgā, tumšā veidā. Kā mēs sacījām sākumā, mēs kāpjām augšā kalnā pa nelidzenām vietām. Taka ir slikti saskatāma, taču mēs nesam Gaismu. Tagad ejot, lai mēs ieraugam soli pēc soļa, līdz mēs tiksīmies, kā stāstā *Pilgrima ceļojums*, līdz mēs sasniegsim tā Kalna virsotni. Vadi mūs, ak, Gans! Varena Jehova, ved mūs ar Savu Garu.

²¹³ Un mēs zinām, ka mums ir tālu līdz šedevram, taču mēs skatāmies uz to, no kā mēs tikām atšķelti, uz isto Šedevru, un mēs Viņam uzticāmies. Tikai aizved mūs pie Viņa, Kungs. Dāvā to, Kungs.

²¹⁴ Dziedini visus slimos, kas atrodas šeit, Kungs. “Mēs uzskatījām Viņu par satriektu un nomocītu. Bet Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ.” Dieva Šedevrs bija satriekts. “Un Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ; ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” Dziedini slimos tagad, Kungs, Tavā Dievišķajā Klātbūtnē, kamēr mēs zinām, ka Tu esi šeit.

²¹⁵ Attīri mūsu dvēseles, mūsu sirdis no visa ļaunuma, no visām sliktām domām, no visām ļaunajām sarunām, no visa tā, kas ir nepareizi. Attīri mūs. Un mēs lūdzam, Tēvs, lai Tu dziedini mūsu slimības un ļauj mums aiziet no šejienes ar sajūtu, ka mēs esam Tavi šķīstītie bērni. Un ar Asinīm pār mums, mēs runājam caur Asinīm, Vārdu. Dāvā to, Kungs. Mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā. Amen.

²¹⁶ Tēvs Dievs, uz šiem lakatiņiem, svaidi tos ar Tavu Klātbūtni, Kungs. Lai Tava Klātbūtne ir ar tiem, lai kur tie arī nedotos. Lai

kam arī tie tiks uzlikti, uz jebkura slima ķermeņa, lai viņi tiek dziedināti. Lai kas tas arī nebūtu, ja kaut kur ir sagrauta ģimene, salabo to, Kungs, varenais Skulptor. Dāvā to, Kungs.

217 Pārveido mūs un padari mūs par Dieva dēliem un meitām. Mēs ticam, ka Līgava iet cauri pēdējai noslīpēšanai. Tā pilnībā tiks atšķelta no jebkādas organizācijas, un tad šeit sāksies lielā ražas novākšana. Līdz tam laikam, Kungs, dari viņus veselus un laimīgus, lai viņi kalpotu Tev. Jēzus Vārdā. Āmen.

Viņu milu es, Viņu. . . (Vai jūs patiešām Viņu milat?)

Jo Viņš pirmais mani milēja
Un glābsanu man Golgātā,
Viņš. . .

218 Vai tagad jūs saprotat, kāpēc es jūs norāju? Tas nav tāpēc, ka es jūs milu. . . nav tāpēc, ka es jūs nemilu. Es patiešām jūs milu. Es gribu, lai Meistaram ir Šedevrs. Varbūt man kaut kas būs jāsaplēš un jāizmet ārā, bet pienāks diena, kad man būs Šedevrs, ja vien es cieši turēšos pie šī Vārda. Pareizi.

219 Un tā, Jēzus sacīja: “No tā visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi, kad jums būs mīlestība vienam pret otru.” Mums būtu tik ļoti jāmil vienam otru!

Svētīta lai ir tā saite
Kas mūsu sirdis Kristus mīlestībā sien;
Šī vienprātīgā sadraudzība
Ir istās Debesis, nudien.

Sadosimies visi rokās.

Kad tiekam viens no otra nošķirti,
Tad jūtam sāpes iekšēji;
Bet mūsu sirdis mēs joprojām būsim vienoti,
Ticot, ka tas nebūs ilgstoši.

Jēzus Kristus Vārdu tagad,
Paņem cieši, sāpju bērns;
Nes to līdz zemē plašā,
Viņš dos mieru dvēselei.

Dārgais Vārds, salds ir man!
Prieks līdz Debesīm lai skan;
Dārgais Vārds, salds ir man!
Prieks līdz Debesīm lai skan.

Tikai neaizmirstiet savā ceļojumā:

Paņem Jēzus svēto Vārdu,
Lai tas tevi sargātu;
Dzirdot ienaidnieka drau- . . . (Ko tad jūs darīsiet?) . . . dus,
Lūdzot atkārtu šo Vārdu tu.

Ak, dārgais Vārds, salds ir man!
Prieks līdz Debesīm lai skan;
Dārgais Vārds, salds ir man!
Prieks līdz Debesīm lai skan.

Līdz mēs tiksimies!

Nolieksim mūsu galvas. Ak, man patik dziedāt!

Līdz mēs tiksimies pie Jēzus kājām;
Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!
Dievs lai ir ar tevi!

ŠĒDEVRS LAT64-0705
(The Masterpiece)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā svētdienas rītā, 1964. gada 5. jūlijā Branhama Saiešanas Telti Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org